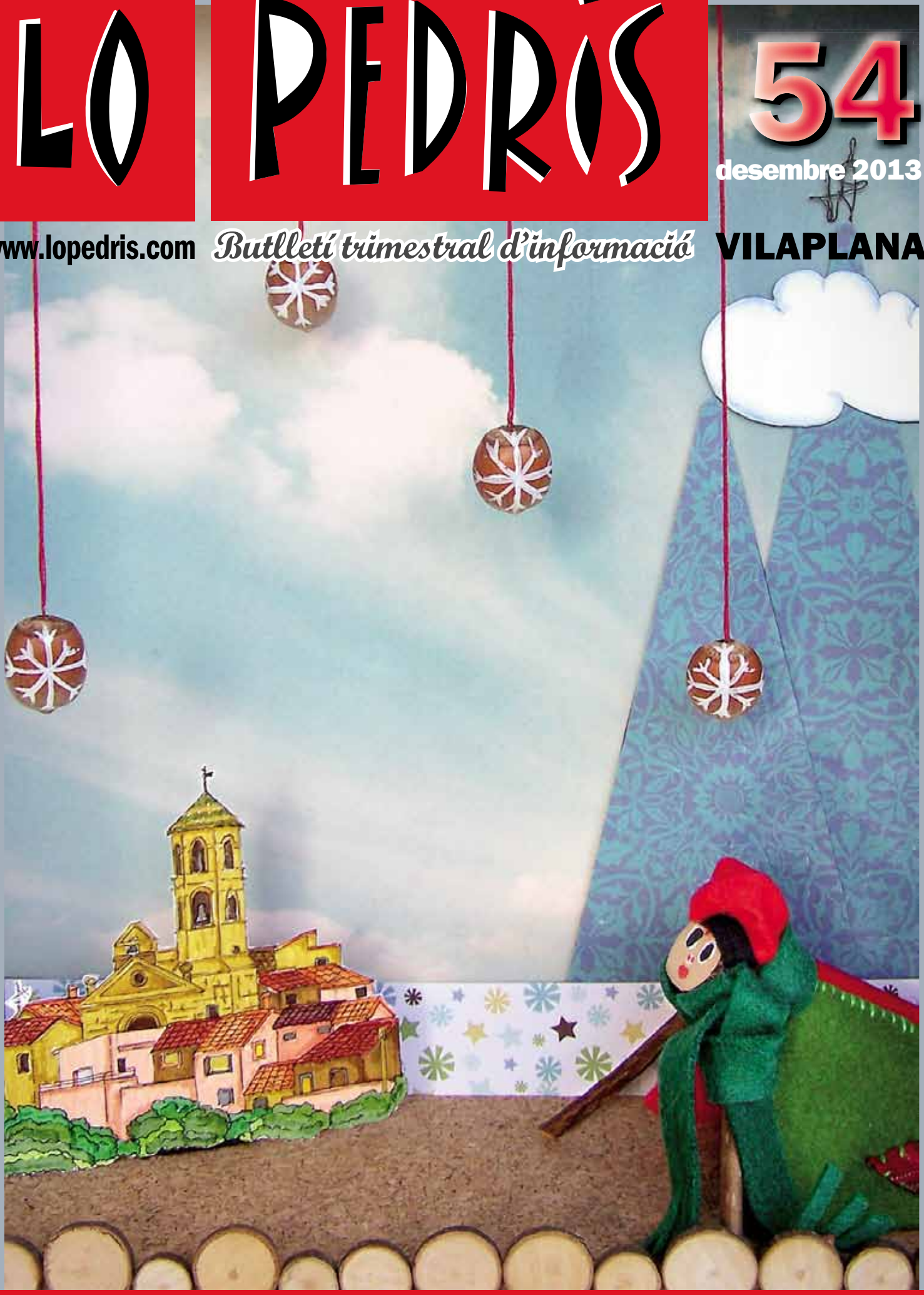
LO PEDRÍS

54
desembre 2013

www.lopedris.com Butlletí trimestral d'informació VILAPLANA

9 N - 2014 • JA TENIM CONSULTA!

Edita: **Lo Pedrís**

Coordinació
Carme Abelló
Josep de Las Heras
Montse Ferré
Josep M. García
Hilari Juanpere
Lídia Juanpere
Jordi Mariné
Josep Mestre
Teresa Serra
Mei Salvat

Correcció
Dolors Joanpere
Francesc Mariné
Jordi Serra
Òscar Aymamí
Carme Maigí

Premsa on-line
Raquel Virgili

Portada
M Àngels Cartanyà

www.lopedris.com

Composició i Impressió
sbm
D.L. T-1553-2000
Tirada 500 exemplars
Preu: 2,50 Euros

Lo Pedris és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedris no assumeix, necessàriament, les opinions que els col·laboradors manifesten en llurs articles ni que s'hi identifiqui.

Amb aquest número: Obsequi del CALENDARI 2014

Editorial

■ La redacció

Un altre any i ja en han van tretze...tornem a FELICITAR-VOS el NADAL, des d'aquesta revista.

Encara que aquest gest us pugui semblar mecànic i sense ànima, podem ben assegurar-vos que per part nostra mantenim l'il·lusió del primer any.

És aquesta il·lusió la que fa que número darrera número, la Revista pugui arribar a casa vostra, tot esperant que vosaltres també la gaudiu amb la força dels primers números.

Potser som una miqueta babaus al pensar que vosaltres també us dona alegria el veure que després de tretze anys aquests fulls encara son vius malgrat les dificultats dels moments actuals . Pensem que mentre vosaltres ens feu arribar les vostres col·laboracions monetàries i la redacció dels vostres articles, seguim tenint un espai important per tots. Ens doneu coratge per seguir esmenant esforços, perquè tot això sigui possible i pugueu tenir la revista a les vostres mans i a les vostres llars.

Amb aquest objectiu renovat per part de tots, us desitgem un **BON NADAL** i un **PRÒSPER ANY 2014**.

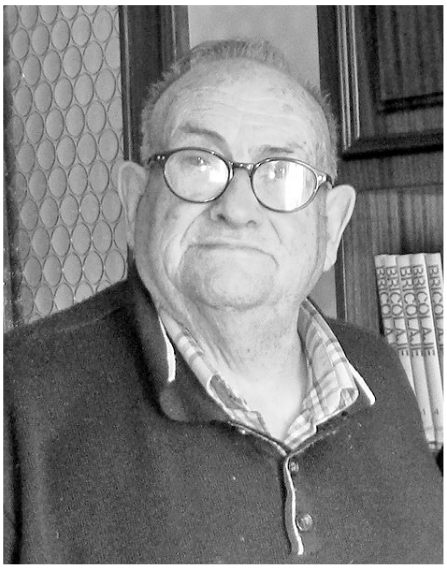
Sumari

Editorial 2
Entrevista **Josep M. Anguera Mariné** 3-5
Vilaplanencs exteriors: **Maria Teresa Miller** 6-7
Qüestionari **Sobre l'identitat** 8-9
Rutes per caminar 10-11
De cinema **Claustrofòbics abstenit-se** 11
Història 12-15
Ajuntament 15
Medicina esportiva **Les Agulletes** 16
Elecció del Vilaplanenc de l'any 17
La Fresca **BON NADAL I BONES FESTES** 18- 19
Activitats en color 20
Metamorfosis **Fotos d'abans i d'ara** 21
Pregó de Festa Major 2013 ..... 22 - 24
Activitats 25
Obituari 26-27
L'escola **Visita a la Basf** 28
Demografia 2013 29
Lo Pedrís pel món 30
El pulsometre 30
Passatemps 31

Josep M Anguera Mariné
(1931)

■ Dolors Joanpere i Pitxi

Si a l'hora d'esmorzar, us acosteu al Bar del Casal, segurament podreu veure un home ocupat llegint molt concentrat tota la premsa esportiva que li arriba a les seves mans. Creieu-me si us dic que en sap un pou del món del futbol ja que, part de la seva vida, ha estat imbuïda per aquesta passió que professa amb devoció, interès i coneixement de causa ja que li té robada l'ànima, des de ben petit. Un home amant de la tertúlia, del debat raonat i que , sens dubte, té un gran cor. Ell és en Josep Maria Anguera Mariné (Vilaplana-1931), seguidor fidel i confés del R.C.D. Espanyol, conegut popularment com a Carxot.

- Bona nit, Josep Maria. Com a gran afeccionat del món del futbol, més que parlar dels dos grans equips de Catalunya, el Barcelona i l'Espanyol, ens agradaria, en primer lloc, que ens parlessis del futbol d›aquí dalt a Vilaplana. I més ara, que malauradament ja fa un quants d›anys que no en tenim. Però, com que sabem que tens interioritzada moltíssima informació sobre aquest tema, i per posar una mica d'ordre cronològic a l'entrevista, si us plau, et demanem que et remuntis als teus primers records de l'època de quan **vas començar.**

Recordo que la primera vegada que vaig començar a jugar a futbol jo tenia 11 anys. Vam fer un partit amb els de l'Aleixar i vam perdre per 4 a 1.

- I encara te'n recordes?

Vam perdre per 4 a 1 i jo vaig fer el gol de penalti.

- Estàs parlant de l'equip dels grans del Vilaplana?

No, dels petits. Tenia 11 anys i encara devia anar a La Salle.

- Doncs, que hi havia futbol base, al poble?

No, però vam jugar els joves.

- I on vau jugar?

Allà al camp. Me'n recordo que jugàvem el Pep Sastre, el Pepito Serro, el Jaume del Corraló, l'Eugeni de cal Olla, el Mallol, el Pitxi, el Jaume Gori, el Pep David, el Sabater, el Pep Sofia, el Victo, un que pujava de Reus, que ja és mort, el Celestino que va jugar amb el Reus i tot i l'home de la germana de l'Amadeu del Xalet. I teníem de mànager el Ramon Cándido que ens feia unes fregues terribles.

- I de porter qui teníeu?

El Pep Sastre i algun dia el Sebastià Victo.

- Vosaltres no éreu la primera generació que jugava, ja havien jugat moltes més generacions abans.

Sí, és clar. Abans ja jugava molta gent. Jo me'n recordo del Lluís Cendrós, el Valentí era allí a la porta, l'Anton Rabassa feia d'àrbitre, el Sebastià Vermell, el Quimet, el Carletes.

- Tu has vist les primeres generacions que van començar a jugar aquí dalt?

No, les primeres no.

- Al Pubill, per exemple, del qual hem vist una foto seva, com un dels primers porters del Vilaplana, el vas veure jugar?

Ni al Pubill, ni al Pep Potecari.

- Dels records que tu tens, hi havia algú que tingués traça jugant?

Aquí, a Vilaplana, per a mi, el Pere Valentí ha sigut el més bo. Encabat, el Pep Potecari. I llavors, qui jugava molt bé amb naltros era el Pepito Serro. Els altres hem anat fent tots.

- El Pepito Serro era de Barcelona o era d'aquí?

Era d'aquí. Es va fer gran fent pedres per aquí dalt a les pedreres. Després va marxar cap a Barcelona. Vivia allí on ara hi ha la Tartrana, hi havia dos o tres pisos i vivia al pis de baix.

- Vosaltres, la teva generació de futbolistes, quan éreu petits, on jugàveu?

Jugàvem al carrer, de la barana de la Riba a la placeta. Jo anava allà a l'hort i portava un grapat de taronges i allò era la copa.

- I les pilotes, com eren?

Les pilotes eren de drap. Se les fèiem naltros de drap ben embolicades, ben lligades i ja està, no hi havia res més.

- No hi havia ni pilotes de cuiro, ni res semblant?

Van ser encabat, però no en teníem naltros.

- I d'equipació que en teníeu?

De cop no, però encabat sí.

- Els primers colors del Vilaplana, recordes quins eren?

Blau em sembla. I els pantalons blancs.

- Abans, i per les fotos antigues que hem vist, el Vilaplana també portava una camiseta blau grana com la dels Barça. Això devia ser quan tu eres jove?

Sí, sí.

- I a tu qui te la va fer agafar l'afició al futbol? Sempre l'havies tingut.

Sí, des dels set anys, més o menys. Jugàvem. Veia jugar el Pepito Serro, aquell noi que es va morir, l'Alau Bové, l'Anguera que va morir de la pendis.

- El teu pare ja era aficionat?

Que va, no, al contrari. Lo papa m'hauria pelat.

- Al no haver-hi televisió, escoltàveu els partits per la ràdio?

Bastant per la ràdio. A Cal Ritu i anàvem els diumenges. El Valentí es posava al davant i tots allí a escoltar el Barça i a l'Espanyol.

- Tothom et coneix com un gran seguidor de l'Espanyol, però ja ho erets de petit?

Jo des dels set anys. Em vaig equivocar però bueno.

- No hi havia ningú a la teva família que fos de l'Espanyol?

Ni del Espanyol, ni del Barça. El papa hi havia dies que em fotia unes òsties perquè jo jugava a futbol. No em deixava jugar. Però, se›n van donar compte que no hi havia manera.

- I tu, de què jugaves?

Jo jugava de davanter centro.

- I feies gols, o què?

Tinc l›honor de dir que estic segur que des de la meva època cap aquí no hi ha hagut ningú que hagi fet més gols que jo. Ara jugant n›hi havia de més bons que jo. El Pitxi ho era més bo, tenia molta vista per jugar a futbol.

- O sigui que hi havia molta afició perquè tothom anava al camp.

Sí home, i tant, llavors podíem fer casi dos equips.

- I també van baixar els del campament a jugar amb el Vilaplana, no?

En van baixar uns quants de bonets. Un que jugava bastant bé que es deia Solé. Un altre que es deia Anglada que jugava amb l'Espanyol, que jugava com els àngels.

- El camp de futbol vell dels Espinets, tu el vas conèixer ?

Jo no.

- En quin any es va fer el camp de futbol de casa vostra, el del Bosc de l'Olla?

El camp de futbol era de la tieta de les Borges, que es deia Maria Huguet Vinyes. La padrina meva i la mare de la mestressa del camp de futbol eren germanes. Al camp abans hi havia ceps. El nom li ve perquè era de cal Olla. El pare de l'Alfredo i el Prudencio, el pare de la Maria Olla, eren cosins germans. El pare de l'Eugeni Mendizabal i la tieta Maria eren cosins germans. Son pare era el pregoner del poble. Va morir el pare de la tieta i es va quedar sola joveneta amb sa mare. El meu pare les va acollir i a la tieta li va tocar la caseta de l'Olla.

El Quimet, el Valentí, el Lluís Cendrós, el Carletes, el Pep Cama, el Sebastià Vermell, l'Anselmo, el Vicenç Vetes van ser els pioners. Tots aquells nois van anar a veure la tieta per demanar-li que els hi deixés fer a la parada un camp de futbol. I ells, després de treballar, sortien al vespre i amb una aixada cadascú i una vagoneta que la van treure de la pedrera, van aconseguir fer realitat el seu somni de fer un camp de futbol. Quan el van tenir fet, per la Festa Major es va començar a jugar a futbol. Van inaugurar el camp amb una festada i va anar, fins i tot, una orquestra.

- De quin any estem parlant?

D'abans de la guerra civil del 36. Aquell equip jugava bé, en sabien. El Sebastià Vermell en sabia, era valent. Aquella temporada tenien bon equip, això ho sentia a dir jo.

- El camp era de la vostra família i estava cedit per jugar a futbol?

Era de la tieta de les Borges i quan van marxar el papa els hi va comprar.

- Per tant podríem dir que hi havia un acord tàcit, sense que quedes firmat amb paper, que el camp era de la vostra família, però que estava cedit d'alguna manera u altre al poble perquè hi jugués a futbol.

Bé, diguem-ho així. El segon tomb, jo ho vaig armar perquè es jugues el futbol al poble, tot i que el papa no volia. Jo li vaig dir: - Treballo cada dia com un animal i ara m'has de fer perdre el jugar a futbol, no home no! Encabat es va enredar com es va enredar.

- Doncs, què va passar?

Recordo que em va venir a veure tres o quatre joves que jugàvem al Vilaplana. Em van dir que volien fer un torneig federat i s'havien de fer uns vestidors. Jo els hi vaig dir que sí, però que ho havíem deixar per escrit, perquè si es feien uns vestidors d'obra, a lo millor, ja no seria nostre. De totes maneres, els vaig dir que ja ho preguntaria a l'advocat. I després em venen al cap de quatre o cinc dies i em diuen que: "El poble ha acordat que el camp de futbol és del poble". I vaig pensar: Ara ja l'hem ben fotuda. Perquè jo els hi vaig dir podeu fer els vestidors. Però fem un paper per tal que si jo algun dia em convé vendre el camp, els cèntims que han costat els vestidors jo se'ls donaré. Perquè si el venc el vendré bé. I d'aquesta manera, se'ls podré tornar.

- Ara, i vist des de la distància, s'entén la vostra postura. Per molt que ho arreglessin era una propietat particular cedida, i per tant era vostra.

Sí, era nostre, però també entenia i entenc el valor simbòlic del camp de futbol i l'esforç i la història que hi havia darrera. Però penseu que a casa meva, ni al meu pare ni al meu fill els agradava. Finalment, vam anar a veure l'advocat per aclarir el tema, i ens va donar la raó.

Tot i així, jo no volia que es perdés el futbol. Ja us he explicat que sempre l'havia deixat, encara que el meu pare no ho volia, ni tampoc l'home de la tieta Maria, la propietària, que volien cobrar per la cessió del camp. Però, jo els deia què vols que et paguem si no hi ha un duro.

Però tornant al tema del conflicte del camp, i com que veia que s'hauria acabat malament, perquè el meu noi no afluixava i els altres tampoc, vaig intentar acostar posicions. Ja sabeu que es va llaurar el camp per no jugar-hi. Per això, quan va venir l'Agustí Mallol, l'alcalde de llavors, per parlar del conflicte, em vaig voler entendre de seguida. Llavors vam anar a Tarragona per arreglar-ho amb papers. I al final, considero que més que vendre'l, el vaig quasi bé regalar per un preu molt econòmic, concretament, un milió i mig de pessetes . Penseu que feia dos anys d'aquell problema, que un tal Balcells, el de les excavadores, me'n donava quatre milions ja que hi volia fer xalets.

- Gràcies, Josep Maria, per ser valent i aclarir un tema que havia generat tants problemes i molt mals entesos. Però, canviant de tema, els de la teva generació, jugàveu federats o no?

No. Naltros només jugàvem a l'estiu.

- Si et sembla bé, parlem dels Mores.

Jo amb els Mores, ja no hi vaig jugar.

- Ja es veia a venir que serien tan bons jugadors?

El Mora porter, el Pere Valentí, jo m'ho hauria jugat tot que havia de ser bo. Al Mora, li vaig fer agafar l'afició jo. Cada dia el tenia i passàvem hores tots dos, bim, bam, bim bam. I son pare li semblava que el gran, havia de ser el bo. I li vaig dir: Josep Maria, d'aquest en faràs cèntims, d'aquest altre no ho se. Encara que el Mora gran també va ser un bon jugador. De fet, va jugar al Reus Deportiu, al Lleida, al Oliana que era una categoria notable. Però l'altre ja es veia que tenia un gran futur. De jove, amb 12 o 13 anys era una cosa que no n'hi havia gaires. Ja jugava amb els grans. El Pere Valentí era molt bo i ho va ser molt bo. El que passa és que potser no va estar de sort. El secretari tècnic de l'Espanyol era el Balmaña i li vaig fer una carta dient: Veniu a Vilaplana que hi ha un noi que us anirà molt bé. Ni em va contestar. Al cap de set o vuit dies de passar això, son pare va fer el tracte amb el Reus Deportiu.

- I del Reus, cap al Barça?

Al Reus li van donar cinc-centes mil pessetes i va anar al Barça. Hi va guanyar. Encabat el que potser li va fer mal va ser que el van fer anar massa tard a la mili i el va retrassar.

- El Pere va anar a les olimpíades de Mèxic, el 1968?

Sí. Però, la primera vegada que va ser internacional va ser a Anglaterra.

- Amb Espanya?

Amb Espanya, amb els juvenils, i va ser el millor jugador de tots els que hi havia, era molt bo, tenia 16 o 17 anys.

- Quants anys hi va ser al Barça?

Primer va ser al Condal (Barcelona Atlètic), encabat va estar cedit a l'Elx, i l'Oviedo dos anys, i al primer equip hi va ser 5 anys, del 72 al 76. No va jugar gaire, uns quants partits. Va estar de pega contra l'Espanyol, que li van fer 5 gols. Al Barça hi va ser uns 10 anys, encabat el van deixar al Rayo.

- I a la família no t'ha seguit ningú amb això del futbol?

No. Ni el pare, ni el fill. El papa m'hauria pelat. Sempre em deia: Si no fos aquesta merda de futbol et faries ric. Però només penses amb aquesta merda i no hi ha temps en pensar amb el demés.

- I com tu de la teva època, a qui li agradava molt?

A l'Agustí Mallol, al Pitxi i a qui li agradava més era al Pep Sastre. El Pep Sastre el dia que perdia el Barça no sopava i jo li deia: que arribes a ser burro eh!

- Que hi havia més gent de l'Espanyol aquí a dalt a Vilaplana?

Quan Catalunya era Catalunya i el futbol era el futbol. Del Barcelona n'hi havia cinquanta i de l'Espanyol n'hi havia quinze o més. Era gent catalana que era de l'Espanyol abans. No és el que hi ha ara. Ara és una porqueria tot. Per exemple jo vaig estar abonat al Mundo Deportivo potser 50 anys però llavors el dia que l'Espanyol jugava a casa les quatre o cinc primeres pàgines del diari eren de l'Espanyol, a l'altre setmana

l'Espanyol jugava a fora, doncs de cop lo Barcelona. Ara tot és del Barça. Com vols que jo compri el Mundo Deportivo, no el puc comprar, no hi surt mai res. He de comprar l'As per força. Del Madrid no n'hi havia cap ni pensar-hi. La gent era del Barça o de l'Espanyol dels grans. Aquí de l'Espanyol hi havia el Rosendo, el Cisco Picón, tots els bons, érem molts, el Morenet, el Pep Bidó, el Feliu, el Jaume del Corraló. Llavors era una cosa normal. Ara no.

- I aquí a Vilaplana, et sap greu que no es jugui a futbol? No creus que es podria fer un bon equip o no veus que hi hagi prou afició a la joventut?

No hi veig prou afició ara i potser hi ha més poca gent. Aquests xiquets amb el futbol sala juguen com els àngels, n'hi ha molts de bons. Juguen més bé que naltros. Ara la canalla han vist moltes coses, veuen jugar cada dia i veuen com es passen les pilotes. És clar que es podria fer però hi ha d›haver algú que ho empenyi. Costa bastant això, val cèntims i la gent no té prou ganes de tirar-ho endavant.

La meva néta, la Mercè és de l›Espanyol però com que tothom la burxa i només fem el ridícul, doncs algun cop no vol dir que ho és en públic. Però, tot i així, ella em diu que l'Espanyol és el seu equip.

El Barcelona fa més mal que bé pel futbol. A Madrid hi ha el Madrid, l›Altlètic, el Getafe i el Rayo Vallecano. Aquí l›Espanyol quasi que no hi és, i només hi ha el Barça. La gent s›apunta al carro del guanyador i la política ajuda molt.

■ ■ ■

Àlex Masdéu i Font
Picapedrer / Restaurador de pedra / Geòleg
Mòbil 625 558 358
Web: www.picapedrer.com
Correu electrònic:
alexmasdeu@picapedrer.com
Carrer Doctor March, 1
43380 VILAPLANA

Mercedes-Benz
Autolica
Concesionario Oficial Mercedes-Benz Ctra.Valencia - Barcelona, km. 248, 43006, TARRAGONA, Tel. 977 54 50 11 · Països Catalans, 7 -9-11, 43202, REUS, Tel.: 977 32 60 20 · Polígon. Mercaderies, 1 (Sortida 40 de l'AP7 direcció l'Aldea), 43896 l'Aldea (TARRAGONA), Tel.: 977 45 18 38, Fax: 977 45 18 81, info@ttautolica.es

Maria Teresa Miller (Xeco),
83 anys. West Virginia (USA)

■ Pep Mestre Anguera

Quants anys fa que sou als Estats Units, tan lluny de Vilaplana?

Fa 57 anys que visc als Estats Units, tenia 26 anys quan hi vaig arribar.

Què us va portar als Estats Units?

Doncs vaig casar-me amb un americà: en John H. Miller!

Què ens en destacaríeu del racó de món on viviu, tan desconegut per nosaltres?

Els Estats Units són molts, grans i variats, en certa manera es podria comparar amb Europa. No és el mateix Alemanya que Bulgària, o Portugal que Noruega. Quan a Califòrnia és la una del mig dia, a Nova York són les 4 de la tarda. Cada estat té el seu tarannà i personalitat.

West Virginia a on tinc la meva llar ara, és un estat muntanyós, ple de boscos que a la primavera floreixen entre els roures, «maples», castanyes, «hickories», i altres. A la tardor tots aquests arbres, abans de perdre les fulles, es tornen daurats, vermells i tota la gama de torrats, és preciós!

Trobeu alguna semblança entre el poble on viviu als Estats Units i Vilaplana?

M Teresa Miler davant del foc a terra de casa (2005)

Els dos són rurals, la gent és acollidora i els lligams familiars són forts.

Què és el que més enyoreu dels anys que vau viure al poble?

La farigola, el romaní, la ginesta, les roselles, les avellanes, l'oli, les cireres de cor de colom, les figues... No és que no ni hagi a West Virginia, però no es poden comparar amb les de Vilaplana. També enyoro la casa de cal "Xeco" del meu avi, Francesc Ferre Munté, on vaig passar tants estius memorables.

Per cert, hi ha algun expert que podria dir-me de on ve la paraula "Xeco"? És islàmica? És hebrea?

Ens heu visitat recentment, aquest estiu. Com heu trobat l'actual Vilaplana, respecte de com la vau deixar?

Vilaplana ha conservat la seva personalitat, cosa que és per felicitar-vos. Les millores han sigut moltes, els carrers tots estan empedrats, teniu dos restaurants de primera: L›Esparver i ca la Peirona. Flors als balcons, plantes als carrers, tot es veu net i polit. La Riba l›heu feta molt atractiva. Jo, des dels 6 als 9 anys anava a buscar aigua a la Font de la Riba. De fet, Vilaplana podria ser un model per els altres pobles.

La retrobada amb la Maria Rufina, sempre tan acollidora, i la Maria Planot em va arribar a l'ànima.

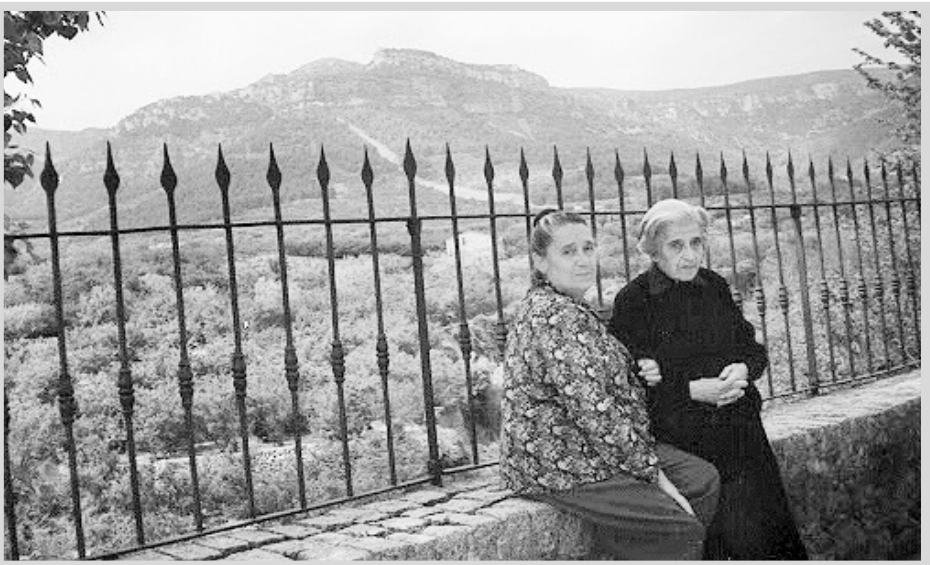
El meu net John Holbrook, que té 15 anys, va quedar fascinat! Per cert, ell també parla català.

Com valoreu tal com heu vist que va ser en el seu dia el vostre poble: Què us hauria agradat trobar en aquesta visita? Què no us ha agradat?

Vaig arribar a Vilaplana quan tenia 6 anys i fins que no es va acabar la guerra no vaig tornar a Barcelona. Aquests 3

El meu marit John i la meva germana Rosa Maria Marti, davant de cal Xeco (1980)

Amb la tieta Anita, assegudes a La Riba (1995)

Davant de l'església, suposo que coneixeu a tots (menys el meu gendre Dan Holbrook, a darrere): la meva filla Montserrat al costat del Pepito, la meva germana davant de la Maria Rufina i el meu nét John Holbrook (2005)

anys van ser molt durs. Vivíem en l'antic forn de cal Xeco i dormíem a la sala i alcova que l'àvia Mariana Mestre Ferre es va reservar al llogar la casa quan va marxar a Barcelona.

El meu pare, P. Marti Roig, era un enamorat de Vilaplana i així que va poder hi va passar tots els estius.

La meva germana Rosa Maria Marti i jo hi passàvem les vacances. Ens divertíem anant d'excursió, anant a ballar a Cal Ritu i fen petites sortides a berenar a alguna font de les que hi havia no lluny de Vilaplana.

Tot ho he trobat molt agradable però penso que hauríeu de treure més bon partit de les fabuloses avellanes i de l'oli. Jo no entenc res de negocis però els dos productes són de primera categoria. Per cert, vaig comprar 6 pots de "A Vilaplana bona avellana" i van tenir molt èxit, tant a Cape Cod on viu una de les meves filles, com a Wisconsin on l›altra filla hi passa els estius.

Ens consta que no fa pas massa que heu descobert *Lo Pedrís*, que us en sembla l'experiència?

L'he descobert per mitjà de l'ordinador. Em va sorprendre i em va entusiasmar molt. És d'admirar que feu aquesta revista tan ben presentada i interesant. Us mereixeu un premi. És instructiva de les activitats artístiques, tradicionals, i humanes i dona al poble una imatge progressiva de bon gust, tant, que et venen ganes de conèixer-lo i passar-hi uns dies.

Com veieu el futur de la premsa local (humil), sobretot en un poble tan petit com Vilaplana?

Espero que duri molts anys! Jo ja tinc 83 anys i no se si posaré els peus a Vilaplana una altra vegada. *Lo Pedrís* és l'únic contacte que puc tenir amb el poble...

Creieu que Lo Pedrís us està ajudant d'alguna manera a mantenir els vincles amb Vilaplana?

Jo presumeixo de *Lo Pedrís*! A més del fills i 4 nets que parlen català, a tots els que passen per casa, professors, metges, estudiants, periodistes, parents americans i amics que nomes parlen anglès... els en parlo.

Teniu intenció de tornar algun dia?

Si la salut m'ho permet SÍ!!!

■ ■ ■

ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA
C. del Casal, 3
43380 VILAPLANA

Instal·lacions JF
- *Electricitat, Gas, Aigua.*
- *Calefacció i Aire condicionat.*
- *Aprofitament d'aigües grises i pluvials.*
- *Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.*

http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici
Jordi Fernàndez Llorens
instaljf@tinet.cat
620 272 212

Casal Vilaplanenc
C. Casal, 3 - Tel. 977 815 652 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

■ La Redacció

Els moviments globals de població d'un lloc a l'altre ens han portat a Vilaplana gent de procedències molt diverses.

Tots hem constatat com gent de fora vila s'ha arrelat al nostre poble i conviu entre nosaltres com un vilaplanenc més.

Ara bé, la qüestió que es planteja és la següent:

Quan els vilaplanencs de soca i arrel consideren que a un forani se'l pot considerar vilaplanenc de ple dret?

Antònia Farré Santfeliu

Formulada així la pregunta sembla que em diguis que els vilaplanencs de soca-rel tenen més drets que els vilaplanencs que no ho són, amb la qual cosa no hi estic gens d'acord. Des del punt de vista administratiu, l'empadronament és el que distingeix una persona que és vilaplanenca de la que no ho és. Així és que qualsevol que estigui empadronat a Vilaplana és vilaplanenc.

Altra cosa és la qüestió de la identitat personal, d'on ens sentim- vinguem d'on vinguem. En aquest cas, penso que és vilaplanenc tota persona que vol serho, visqui on visqui, parli la llengua que parli i tingui les idees que tingui.

Eva López Serra

Realment penso que hi ha casos contats en que puguem considerar a un forani, sobretot si es d'ètnia diferent (marroquí, romanes, peruà...) Vilaplanenc de ple dret.

Ja que per ser Vilaplanenc de ple dret, al meu veure has d'haver establert un vincle social, amb gent d'aquí, del poble, i que aquest vincle sigui el que t'integri a les activitats del poble, anar al casal a fer un beure i fer-la petar amb "corrillu", participar en l'organització d'actes o entitats...

I realment, penso que en general, la gent Vilaplanenca, es molt tancada, sobretot per fer entrar algú a la colla o al grupillu on pertanys.

TECPERVAL, S.L.
TÈCNICS EN PERITATGES i VALORACIONS
Joan Bonet i Mestre
Camí de l'Aleixar, núm, 42, L-4
43202 REUS (Tarragona)
Tel. 977 326 244 - Fax 977 326 458
tecperval@telefonica.net

AUTO ESCOLA CATALUNYA
Pl. del Nen de les Oques, 8 - Tel. 977 32 23 19
REUS

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados
SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante
977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 **REUS** (Tarragona)

Sobre l'identitat

Albert Balcells Mestre

Jo crec que és molt difícil que cap foraster pugui arribar a ser considerat com un vilaplanenc de ple dret.

Com a molt, pots ser conegut per tot el poble, pots tenir procedència directa vilaplanenca, pots tenir amics aquí..

Però si ets de fora, independentment que portis cada estiu anant a Vilaplana, com que hi hagis viscut un any com deu; tots els vilaplanencs, sempre et relacionaran amb el teu municipi d'origen i mai podran deixar de fer-ho.

Sergi Cavallé Caballer

Sóc de Vilaplana, vaig marxar als 20 anys i vaig tornar als 30, com molts d'altres.

Si vius a Vilaplana i et sents de Vilaplana, ets de Vilaplana.

Ni que visquis a l'altra punta de món pot ser que et sentis vilaplanenc i al revés, ser o no ser de Vilaplana ho fa el sentiment de cada u. Ningú és qui per a jutjar sobre els demés.

Vilaplanenc de ple dret ho és tothom que visqui aquí.

L'esparver
Restaurant
C. de l'Era 14 - **VILAPLANA**
Tel. 977 815 044
www.esparver.com
Diumenge nit i dilluns tancat

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA
COMERCIAL REUS 4atre
C/ Cornudella del Montsant, 39 - 43206 **REUS**
Telèfon **902 023 390 -** Fax comandes **900 65 66 67**
E-mail: **ventas@cr4.es**
Descom

EXCAVACIONS I TRANSPORTS
MIRALLES
JOSEP M. MARINÉ MIRALLES, S.L.
Carrer de les Creus, núm. 2
Tels. 977 816 489 - 610 282 029
43356 **A L F O R J A**

PASCAL PELLICÉ MARINÉ
Electricitat i calefacció
Carrer Major, 40 - Tel. 977 81 53 28
43380 VILAPLANA

VIALMA SAT
Esclofolladora d'avellanes
Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
c.e: salsa@maptel.es

AGR BOTIGA
COOPERATIVA DE L'ALEIXAR
Hi trobaràs la millor selecció de productes naturals de la terra.
Oli, vins i caves amb D.O. Gran varietat de fruits secs.
A més productes de qualitat elaborats artesanalment.
C/ de Guardiola, 58
43381 **L'ALEIXAR**
Tel. **977 815 290**
Tels. oficina:
977 815 584 - 977 815 105
Obert cada dia de 10 a 1 i de 5 a 8, diumenges d'11 a 2 (dilluns matí tancat)

UNA HISTÒRIA NOVA, o en realitat LA HISTÒRIA?

■ Coral Quadrada

(Cap II)

3.

Una de les eines metodològiques més adients, dins del tarannà historiogràfic actual, és el de la *Història Oral,* ja que molta de la informació que podem trobar sobre les dones pageses ve sobretot de la història de les seves vides, les seves vivències i les petites històries personals. D'aquesta manera la forma més directe d'aconseguir informació de primera mà en referència a qualsevol aspecte de la vida d'una persona es remunta a la *Història Oral*. Tal i com ja he comentat en alguna ocasió, aquesta tipologia d'Història queda una mica allunyada sobre la veracitat d'ella mateixa, car les entrevistes poden quedar al marge de l'objectivitat absoluta. Però tot i que la *Història Oral* no ofereixi tota la xarxa d'informació és molt important per la seva visualització frontal sobre uns determinats fets. En referència a les dones del món rural és molt important establir aquesta tipologia de fer història: l'extreta a través d'entrevistes.

Si fem un cop d'ull a l'estudi de la Història a través de la *Història Oral*[1], hem d'entendre que l'ús de la *Història Oral* ha estat present al llarg de la nostra vida i que l'aparició de l'habilitat d'escriure i de llegir no ha trencat pas aquest sistema. Tal i com se'ns mostra l'ús de la tècnica oral ha estat valorada per grans historiadors com per exemple: Heròdot, Beda, Guicciardini i Voltaire. Va ser el mateix mètode de Voltaire que en escriure el seu relat de la vida de Lluís XIV, Samuel Jonson en va destacar amb un especial interès el seu apreci pel mètode: "les había oído hablar de todo" i "lo preservava en su memoria". Perquè molta de la Història amb anterioritat havia estat *Història oral*.[2] La novetat en la *Història Oral* ve donada per l'enregistrament que es practica de les entrevistes i narracions i que alhora, ens allibera de les notes i de la memòria. A més també cal incloure-hi noves tècniques que han anat apareixent amb el temps com el telèfon, la televisió, la ràdio i internet que han canviat la importància del llenguatge escrit i del parlat durant el segle XX i XXI. Hi ha dues dificultats a la hora de fer Història Oral: la conflictivitat de la memòria i la representativitat. La memòria és selectiva i la seva precisió pot veure's modificada pel subconscient, per la confusió i per la pèrdua d'aquell record amb el pas del temps. Perquè s'ha demostrat que després d'una experiència té lloc una dràstica selecció de la informació i alhora s'estableix un nou paràmetre de la memòria.

El problema de la representativitat ve donada perquè aplica tota forma d'evidència històrica però que ha estat molt poc considerada pels historiadors. Perquè els documents del passat no són una secció accidental d'aquells que existien de manera original. Els documents han estat seleccionats per la preservació perquè es creia que eren significatius. D'una altra manera també s'ha de tenir en compte a qui va dirigida la nostra entrevista i si tindrà significació per la realització del nostre treball. Hi ha dos camps importants per seleccionar els informants de les nostres entrevistes. Primerament hi ha gent d'especial interès ja sigui per la seva memòria o per la seva experiència de vida dins d'un fet concret. A més dins d'un conjunt d'entrevistes és important assegurar que el balanç estigui equilibrat. L'historiador oral necessita construir un nombre de representants de cada tipologia identificant d'aquesta manera les divisions socials, homes i dones, ocupacions, religions...Després de realitzar aquests processos de selecció s'ha de passar la informació i és on entrem en el problema de la transcripció i el fet d'escriure tot allò que ens han ofert les nostres entrevistes. La *Història Oral* és una complexa metodologia historiogràfica però que s'ha de tenir en compte en el moment de realitzar el nostre discurs històric, sempre que es pugui, ja que ens ajudarà a arrodonir tota la informació que podem abstreure d'un tema en concret.

1 http://www.lapaginadelprofe.cl/OralHistory/historiaoral.htm

2 Ibídem

Pel que fa a l'estudi sobre les dones dins del camp i/o dins de la ruralitat i el món agricultor hem d'esmentar que la nostra recerca d'informació sobre aquest tema molts cops ens ha vingut donada a través d'entrevistes realitzades a dones. En aquest cas he de citar el llibre *A sol i serena. Dones, món rural i pagesia* de Rosa Binimelis Adell[3], que explicar la pagesia femenina actual a través de diverses entrevistes i en el llibre s'inclouen les visions de les dones entrevistades. Altres treballs com l'article d'Alicia Langreo i Navarro i Isabel Benito García titulat *La mujer en la agricultura y en el medio rural*[4], ens apropa a una visió general de la dona rural a Espanya i alhora també fa esment a aquelles dones immigrants que es dediquen a la pagesia en el nostre territori.

En aquest sentit, es possible recuperar entrevistes publicades al Butlletí del Centre d'Estudis Alcoverencs que reafirmen la importància d'aquesta manera de fer història. Em refereixo evidentment, no només a dones dedicades a l'agricultura, sinó també (i aquesta és l'accepció que segueixo en tot moment) a dones nascudes en un poble rural, que poden –o no– dedicar-se a les feines del camp. Com també seria un error el pensar que, pel fet de ser filles d'un poble pagès, totes haurien de ser de la mateixa classe social, res més allunyat de la realitat. A Alcover hi trobem dones ben diferenciades: les mestres Maria Teresa Pàmies, Montserrat Pàmies i Carme Ollé[5]; o l'escriptora Maria Domènech[6]. És ben interessant rescatar vides de dones i així se n'ha cuidat el Centre d'Estudis, labor molt encomiable i de la qual el felicito. La nostra gent gran podríem dir que són arxius vivents que cal preservar, recollint les seves memòries en benefici del futur. A l'apartat d'entrevistes del butlletí apareixen dones que ens remeten a d'altres àmbits, com la de la Rosa Agràs, perruquera;[7] i la de Carmeta Paneró, espardenyera i filadora[8]. Ja glosant l'ambient de la vida: quan les botigues feien poble[9]; quan Rosa mateu explica la vida quotidiana;[10] la fonda de Ca Gumiets de la mà de Josepa Gumà[11]; o la taverna de cal Bolo explicada per Rosa Llavoré[12]. Deixo de banda, no perquè sigui de menor importància, ans al contrari, la tesi del Jordi Roca, precisament perquè és un treball que excedeix en molt els articles i entrevistes fins suara citats, com també algun altre de caràcter més històric que d'història solament oral. Si resumim, quasi bé no tenim testimonis de dones pageses[13], amb les excepcions de la de la Teresa Musté, qui explica la vida als masos de la muntanya[14], i la Pilar Vilalta, que narrava com allà s'hi menjava i bevia[15], el què significa que el nostre desconeixement en aquest sector és encara considerable.

4.

Si resultava dificultós, anys ençà, trobar a les dones a la història, enguany visibilitzar a les dones pageses comporta contratemps semblants, quant no encara més grans, com veiem. Ens adonem, per tant, que les dones no poden ser enteses en un genèric igualitari, sinó que hi ha dones i dones, com homes i homes. I que les variables epistemològiques d'ètnica, raça, classe, edat o opció sexual les hem de considerar sempre en una transversalitat indispensable.

La noció immediata del terme rural segurament va tenir sentit i va existir fins el segle XVIII, però actualment el seu valor i el seu sentit ja no existeixen. Persisteix la noció, i amb ella arrossega gairebé totes les connotacions originals i alhora les mateixes càrregues emocionals com la lloança i el menyspreu, i també les ideològiques; puresa i natural enfront barbàrie i retrocés. La descripció de la ideologia clorofil·la descrita per Mario Gaviria[16] a finals dels

3 Binimelis, Rosa i altres, (2008), A sol i serena. Dona, món rural i pagesia. Barcelona, Intitut Català de la Dona.

4 http://www.fademur.es/_documentos/pag_104-128_langreo.pdf

5 Roig, Soledat (2010), "Dones i mestres", BCEA, núm 117.

6 Cavallé, Joan (1982)., ""Maria Domènech, feminista?", BCEA, núm. 17.

7 Roig, BCEA (2006), núm. 113.

8 Barbarà, Andreu, Figueras, M. Teresa, BCEA (1982), núm. 18.

9 Roig, BCEA (2003), núm. 103.

10 Martínez, Àngels, Tell, Laura, BCEA (1993), núm. 64.

11 Martínez, Àngels, Tell, Laura, BCEA (1993), núm.62.

12 Martínez, Àngels, Tell, Laura, BCEA (1984), núm. 25.

13 Malgrat ser Alcover considerat un municipi marcadament agrícola: "Hi domina el secà (4.115 ha), amb un 64% de boscos, pasturatges, botjars i erms; hom hi conrea vinya (308 ha), avellaners (299 ha), oliveres (267 ha) i garrofers (237 ha); la resta és dedicada a lleguminoses, cereals i ametllers. Al regadiu (508 ha) són conreats, avellaners, hortalisses i arbres fruiters. La terra de conreu, força repartida, és conreada en un 70% per administració directa; la resta, per arrendataris (11%) i per parcers (19%). Les avellanes (12.000 sacs anuals) són una font de riquesa important; també ho és l'avicultura (83.000 caps). La ramaderia (bestiar porquí, boví i oví), en canvi, compta poc. El segon diumenge d'octubre hi té lloc una fira. La indústria derivada de l'agricultura, una foneria, una fàbrica de paper, dues de teixits i l'extracció de lloses de gres (antiga activitat industrial, actualment en auge), completen les activitats econòmiques. Fins fa alguns anys hom fabricava espardenyes i cordes i hom conreava cànem; hi havia també terrissaires i una destil·leria d'aiguardent. Alguns molins aprofitaven el Glorieta i el Francolí per fabricar paper i moldre gra, però actualment estan ensorrats o fan de masia. Hi havia hagut, igualment una central elèctrica que aprofitava l'aigua del Glorieta, instal·lada dins el terme de Mont-ral." (http://www.altcamp.info/alcover.htm, consultada el 28 de juliol, 2013).

14 Barbarà, Andreu, Figueras, M. Teresa, BCEA (1984), núm. 26.

15 Martínez, Àngels, Tell, Laura, BCEA (1983), núm. 24.

16 Val Valdivieso, Mª Isabel.coord.

anys seixanta segueix actualment vigent. La noció de rural és, en sentit estricte, un ideologema, o sigui allò que ha pensat sempre la població referent a allò rural. Si ens centrem a explicar allò que fa referència a les dones rurals entorn el món del treball podríem esmentar que malgrat els avanços produïts en els últims vint anys, la menor taxa d'activitat, la segregació vertical i horitzontal, els pitjors contractes i la pitjor remuneració són problemes que encara ara afecten a les dones en general però que es veuen agreujats quan parlem de l'entorn rural.

Ja sabem que la Revolució Industrial va implicar molts canvis, i la societat i l'entorn rural no en van quedar al marge. Es van reestructurar els rols masculins i femenins en funció de la divisió del treball i la vida, divisió necessària per al nou sistema econòmic. Aquesta divisió de rols estava basada en la diferència sexual que perpetuava d'alguna manera la divisió entre homes i dones. Les possibilitats que oferia el primer racionalisme il·lustrat i ideari liberal: igualtat, raó, ciutadania, societat civil, esfera pública quedaven molt lluny del seu potencial universal i les dones i els pobres en van quedar al marge. Les dones havien de ser representades públicament per un home i la ciutadana va passar a ser definida com la dona del ciutadà; l'espai que li va ser assignat en aquell moment va ser de recolliment a casa. Sota aquest contracte social s'amaga també un contracte sexual; una relació privada i íntima entre home i dona. A més si ens centrem amb el terme de ciutadania també ho podem relacionar amb la centralitat del món urbà enfront el món rural. Aleshores, partir d'aquest nou pacte social, la dona pagesa quedava exclosa per tres bandes del dret a la ciutadania: per dona, per rural i per pobra[17].

A mesura que s'anaven introduint progressivament les transformacions derivades de la Revolució Industrial, es van anar passant d'una agricultura de subsistència a una agricultura de mercat que va obligar a racionalitzar les inversions en terres, maquinària, adobs i llavors segons les expectatives i les necessitats del mercat. La incorporació del model capitalista va suposar costos socials durs, i malgrat que les explotacions familiars amb terres pròpies es van consolidar, el principal problema que en va derivar va ser el control del mercat dels productes agrícoles i dels subministraments necessaris per a la producció. Tot plegat i els nous avançaments tecnològics van suposar que es produïssin migracions massives del camp cap a la ciutat que en principi oferia un futur més esperançador. Però les persones que es van quedar a treballar al camp i a la terra van fer ús de la nova tecnologia i els va aportar grans canvis i beneficis. El treball dur sobretot físic es va anar substituint per màquines que van facilitar el treball i van aconseguir un major rendiment. És molt interessant observar com aquesta nova feina i l'ús d'aquesta tecnologia va pertànyer als homes i les dones es van quedar amb les tasques més rutinàries i podríem dir invisibles: el petit hort i els animals de granja petits.

El desenvolupament de les màquines en el terreny agrícola no va tenir gaire en compte el treball de les dones, que es va veure allunyada dels treballs mecanitzats i això li va comportar un no alleugeriment de determinades feines. La justificació d'aquest fet era que la majoria de feines femenines es consideraven perifèriques tot i que es pot afirmar que aquestes feines ajudaven en gran mesura en els resultats dels beneficis econòmics. En resum podem establir que queda definit un mapa rural molt marcat pel que fa el paper i el rol de cada un dels dos membres de l'explotació. Així que la casa, la llar, la vida familiar, la reproducció, la intimitat, les emocions, la quotidianitat, els infants, la cura dels altres són específics de les dones i en per contra; la cultura, la política, la producció, la ciutadania i la racionalitat són per l'home.

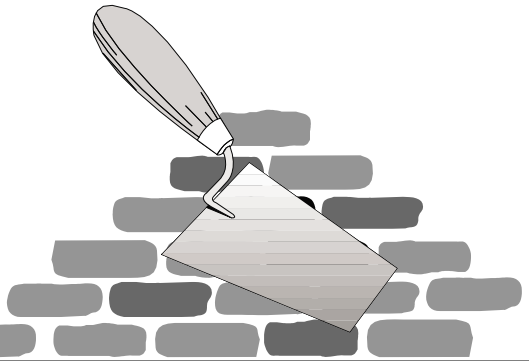
Amb un cert endarreriment respecte a altres països anglosaxons i francòfons, la perspectiva de gènere comença a introduir-se als estudis rurals a l'Estat espanyol a partir de la dècada dels vuitanta. Entre altres raons podem trobar que aquesta tardança és atribuïda a un escenari on el món rural era igualat al món agrari, en el qual els homes eren els únics actors visibles d'una modernització agrària ràpida que "buida" el camp sota la lògica de l'eficiència. En conseqüència, els primers treballs se centraren a documentar i analitzar el rol tradicional de la dona en aquesta estructura patriarcal sota els canvis dràstics que es viuen a la dècada dels anys setanta i vuitanta, lligats també al moviment feminista, o altres lluites socials que emergeixen en aquesta època. Posteriorment, el discurs acadèmic s'enfoca en la visibilització de les dones a les explotacions agràries i el seu rol social i econòmic. Finalment, se subratlla la centralitat de les dones en el desenvolupament rural, suportada pel seu protagonisme en els processos de diversificació econòmica en el món rural.

En l'actualitat, altres perspectives s'incorporen al discurs acadèmic, posant de rellevància el paper clau de les dones en l'esfera política i activista com a generadores de discursos alternatius sobre la ruralitat, les dinàmiques de producció i el consum dels productes agrícoles, i els models agrícoles alternatius o la relació amb el medi ambient. Sota aquesta perspectiva, s'emmarca, per exemple, el reconeixement de les dones pageses com a subjectes actius que reivindiquen el seu projecte de vida

2004. *La Historia de las mujeres. Una revisión historiográfica.* Universidad de Valladolid

17 Ibídem. Pàg: 27

CONSTRUCCIONS
JOAN MESTRE SL
C/ Major, 32-3r - 43380 VILAPLANA - Tel. 977 81 51 73

entorn d'una pagesia lligada a un model social i agrari sostenible o el paper de la dona en l'agricultura ecològica. En aquest sentit, per exemple, ha estat especialment rellevant el paper de les dones de *Via Campesina*[18] que han reivindicat el seu paper clau en la consecució de la sobirania alimentària, alhora que s'han fet aliances estratègiques amb altres moviments socials com al Marxa Mundial de Dones.

Les aportacions acadèmiques en el pla teòric han contribuït al debat sobre la participació de les dones en el desenvolupament rural, permeabilitzant i configurant les línies estratègiques de les polítiques en aquest àmbit, al mateix temps que s'han vist alimentades per les polítiques públiques. La temàtica específica de les dones rurals s'introdueix en l'agenda internacional a finals dels anys setanta quan, en la *Convenció per l'Eliminació de totes les Formes de Discriminació Contra les Dones*[19], es recull una sèrie de drets específics de les dones rurals, que giren entorn de la seguretat laboral i econòmica, la participació en les polítiques públiques i l'accés als recursos. No obstant aquest primer reconeixement, no és fins als anys noranta que la qüestió de les dones i de l'equitat de gènere es converteix en una preocupació global per als organismes internacionals. Des de la Plataforma per a l'Acció que va sorgir de la IV Conferència Mundial de Dones celebrada a Beijing l'any 1995 es van marcar com a àrees prioritàries, entre d'altres, l'increment del rol de les dones en els àmbits de poder i de presa de decisions, la seva promoció en l'accés i la gestió dels recursos naturals i en la preservació del medi ambient, àrees que afectaven de ple la situació de les dones rurals. Posteriorment, la situació de les dones del món rural i els seus condicionants específics van anar enllaçant-se amb altres aspectes com la feminització de la pobresa, el baix accés de les dones del món rural a les noves tecnologies, o la seva contribució a l'economia familiar.

(Continuarà)

18 http://www.viacampesina.org/sp/, consultada el 25 de juliol de 2013.

19 Binimelis, Rosa i altres, (2008), A sol i serena. Dona, món rural i pagesia. Barcelona, Intitut Català de la Dona.

■ ■ ■

Ajuntament de Vilaplana

EL PRESSUPOST 2014, ADEQUAT A LES NECESSITATS

En la sessió del passat 10 de desembre, l'Ajuntament de Vilaplana va aprovar per unanimitat el pressupost de 2014 que puja a 701.808 euros, un 1,02% inferior al del 2013, i marca les línies de treball que han de regir l'activitat política durant l'exercici.

En el capítol de manteniments i serveis amb 219.630 euros, pràcticament puja el mateix que el 2013. Destacar el servei d'internet al municipi per la bona acollida que té amb una dotació de 23.989 euros, i això experimenta un nou increment del 19% camí de l'autofinançament.

Es consignen 39.850 euros, un increment del 21% respecte del 2013, per a les transferències a les entitats i associacions que presten serveis i activitats tan necessàries per la dinamització de la vida social i cultural del municipi.

L'any 2014 l'Ajuntament de Vilaplana invertirà 245.766 euros en obres, totes molt ben finançades perquè les aportacions de fons propis seran les mínimes. En aquest capítol, destaca la construcció del nou consultori mèdic amb 138.600 euros; aquesta obra esta inclosa i subvencionada al 95% pel Pla d'Actuació Municipal de la Diputació. També les obres de tancament de l'Àrea de Lleure de la Planeta amb 13.000 euros i la millora de diversos camins amb 8.000 euros més.

Finalment, està previst realitzar enguany la restauració de l'Església de Sant Salvador de la Mussara amb 65.176 euros, finançada al 50% pel 1% cultural de la Generalitat i l'altre 50% per la Diputació.

En conclusió, es tracta d'un pressupost molt adequat per cobrir les necessitats i realitzat amb molta audàcia, perquè amb menys recursos es presten més serveis al conjunt de la ciutadania i preveu una més que important inversió per millorar serveis que són prioritaris i de satisfacció per a tothom.

Tomàs Bigorra i Munté
Alcalde

Vilaplana, desembre de 2013

Servei Oficial: Lucas CENTRE AUTOTECH
Tallers Rafel Sans
Mecànica de l'automòbil i planxisteria
Instal·lacions de fontaneria, gas i calefacció
AIRE CONDICIONAT - PLAQUES SOLARS
C/ Muralla, 23 - 43381 L'ALEIXAR
Tel. 977 815 384

Josep Tost
QUEVIURES I TRANSPORTS
Dr. Mallafré, 12 - Tel. 977 81 50 87
VILAPLANA

LES AGULLETES

■ Pep Chaparro

Popularment s'ha dit sempre que les agulletes eren ocasionades per una cristal·lització de l'àcid làctic produït per l'exercici muscular intens, doncs res més lluny de la realitat, ja que sembla ser que l'àcid làctic no té la propietat de cristal·litzar-se i, a més, tampoc s'acumula en cap lloc sinó que es distribueix ràpidament per tots els teixits. Les agulletes es produeixen quan realitzem exercici d'intensitat i volum significativament major a l'acostumat. Les agulletes o dolor muscular d'aparició tardana són micro trencaments en fibres musculars, formen part del procés d'adaptació a l'entrenament, i són pas fonamental per aconseguir les preteses adaptacions musculars a l'exercici. El múscul sofreix petits micro trencaments a nivell cel·lular a causa de la fatiga o de la falta d'adaptació específica a aquest treball, no estan preparades per suportar-ho, causen dolor, i un procés d'inflamació causat pel dany estructural que sol arribar al seu punt màxim a les 24-48 hores, podent durar fins a 6-7 dies.

A part de dolor muscular, més o menys intens, les agulletes també provoquen pèrdua de recorregut i mobilitat articular així com de força. En la recuperació, aquestes fibres "s'autorreparen" preparant-se per suportar una propera càrrega de treball similar. Per tant, s'adapten per rebre de nou aquest tipus de càrregues i poder suportar-les en millors condicions fisiològiques, però hem de saber que aquestes adaptacions són molt específiques al tipus de càrrega aplicada, és a dir, els canvis soferts per aquestes fibres musculars seran positius només davant estímuls d'igual o similar magnitud i d'igual o similar moviment, i tampoc hem d'oblidar que tots aquests canvis o adaptacions positives són reversibles, o el que és el mateix, si no tornem a aplicar noves càrregues a temps, es perdran.

Les agulletes formen part d'un procés d'adaptació, per la qual cosa parlar de la seva prevenció podria considerar-se un error. El que sí podem fer és prevenir una aparició excessivament forta d'aquestes. El programa d'entrenament ha de ser sempre progressiu en tots els aspectes: volums, intensitats, etc…, augmentant a poc a poc les variables en funció de les adaptacions assolides.

L'antiga solució de combatre-les prenent aigua amb bicarbonat o amb sucre, es basava en la idea de diluir els cristalls d'àcid làctic que es creia que es formaven. Aquesta idea, com ja hem comentat anteriorment, és completament errònia i a més, pot provocar molèsties gastrointestinals. El procés de recuperació és sempre progressiu, s'ha de realitzar el mateix exercici que les va produir, principalment repetint el gest, però amb una càrrega molt menor; després anar augmentant aquesta a mesura que van passant els efectes, així aconseguirem que les agulletes desapareguin i que els músculs s'adaptin per no tornar a patir-les davant una mateixa càrrega d'entrenament.

Encara que per pal·liar les molèsties pot realitzar-se algun tractament com l'aplicació de fred, o massatge superficial suau, el mes adequat és realitzar un bon escalfament i entrenar repetint l'exercici que va provocar les agulletes, però sempre a un nivell d'esforç inferior.

■ ■ ■

La Tartrana de Cal Munter
Confort en Allotjament Rural
Àngel Guimerà, 9 - 43380 **VILAPLANA**
Tel. i Fax 977 815 160 - Mòbil 687 415 898
www.latartrana.es

CA LA PEIRONA
RESTAURANT
Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

MATA
LLAUNERIA
Raval Santa Anna, 47 43201 **REUS**
Tel. 977 342 832
mata@llauneria.com

Elecció del Vilaplanenc de l'any

■ Pep Mestre Anguera

Tret d'algunes excepcions, la majoria de nosaltres no crec que estem massa capacitats per distingir la fina línia que separa una cosa tan senzilla com el fet treballar per al comú social (que en el cas que ens interessa no és altre que el nostre poble) de la possibilitat d'aprofitar-nos-en d'alguna manera; entre treballar per a guanyar un sou o treballar pel mer plaer de fer alguna cosa que pugui arribar a ser útil per a aquest grup.

Tot i aquesta evidència, però, acaba per aparèixer sempre la Màgia quan algun membre del grup abdueix la resta (o part de la resta) i ho acaba aconseguint, talment com si ens haguessin adormit o hipnotitzat (Ei! Que moltes vegades ni ens n'adonem que formem part de l'engranatge d'aquesta maquinària! Embadalits, absorts o fascinats!).

Això passa unes vegades de manera maldestre, altres amb formes potser més o menys vistoses, reaccionàries (per a alguns) o senzillament engrescadores per altres...

Però atenció: si tot plegat pren una aparença més aviat feixuga o abusant de la situació de forma reiterada, indefectiblement acabarà avorrint el personal a causa d'allò tan denigrat a la nostra societat com és l'afany de protagonisme.

És aleshores quan l'element que ho aconsegueix una sola vegada, molt possiblement acaba per passar desapercebut per la resta del grup; però creieu-me que no serà així si acaba encadenant aquesta manera de fer d'una forma més o menys repartida en el temps.

És per això que escollir un dinamitzador/engrescador d'entre nosaltres no acaba per ser una tasca fàcil. A més, de manera automàtica tendim a caure en el parany de la comparació. Això fa que ràpidament aparegui el dubte a l'hora de la presa de decisions final... I això és així tret d'aquells casos en els quals ens trobem davant d'una evidència.

En realitat no n'hi ha prou en fer coses: •la característica que defineix l'individu que cerquem ve definida pel fet que cal que aquestes coses durin i persisteixin en el temps,

•al mateix temps que en les nostres memòries els fets (no les persones, no ens equivoquem!) i els valors que, més o menys, acabem obtenint-ne dels mateixos.

•Cal no oblidar que és necessari que s'abandonin al segon o tercer pla els personalismes, tot proposant com a tendència sine qua non l'assoliment de l'objectiu final.

•I, finalment, relegar al plaer íntim i personal el fet d'haver estat capaços d'assolir-ho (o d'almenys haver-ho intentat!)

Com que no sempre és així (i la història ens avala!) però com que també d'herois anònims sabem que n'hi ha hagut sempre, hem volgut perseverar, mal que ens pesi en la feixuga tasca d'escollir el nostre "Vilaplanenc de l'any". El que tractem de trobar és aquella persona que, potser més enllà del senzill fet de "fer coses" per al nostre poble, ho hagi fet, a més a més, en base a interessos molt més elementals que no pas el de "sortir a la foto", engreixar d'alguna manera el seu compte bancari o la recerca d'un "reconeixement social" gratuït.

En efecte! Des de Lo Pedrís volem exercir de paladins i enfrontar-nos al drac de l'evidència dels fets que fan que pensem que AQUEST pugui esdevenir objectiu inabastable! Volem redescobrir a cada curs qui ha fet alguna cosa que mereixi la dignificació de ser recordada (I premiada! No oblidem que l'escultura ho justifica amb escreix!)

Cal arrodonir la llista dels prohoms, sovint oblidats (o obviats!) o anònims i donar-los el pes que es mereixen per la càrrega, força o influència que ens han aportat a la resta.

I com que cal que tots vegem en ells no tant la persona com el resultat de la seva gambada, per això Lo Pedrís vol exercir de pageset involuntari de l'avellana i "fer lliures" un any més, per trobar el millor rendiment i pagar el millor preu!

Enhorabona!

Acte de l'entrega del Vilaplanenc de l'any a Jopep M Garcia Abelló

LA FRESCA

Dibuixem

C.E.I.P cingle roig VILAPLANA

Bon Nadal i Bones Festes

P3 ALÈXIA

P3 ISONA

P3 MOHAMED

P3 LEO

P4 NAJWA

P5 MERITXELL

P5 MARTÍ

YASMINE - 6 ANYS

CRISTIAN - 6 ANYS

DIANA - 6 ANYS

SÍLVIA C - 6 ANYS

ÒSCAR - 6 ANYS

ANNA T. - 7 ANYS

QUIM - 7 ANYS

SÍLVIA - 7 ANYS

ISMAEL - 8 ANYS

MARIONA - 8 ANYS

MONTSE - 8 ANYS

OT - 9 ANYS

PAU - 9 ANYS

ARIADNA - 9 ANYS

MARINA - 10 ANYS

ANNA - 10 ANYS

SANDRA- 10 ANYS

JOAO - 10 ANYS

ANNA M. - 11 ANYS

Com organitzar un concert d'Els Catarres a Vilaplana i no quedar-nos en l'intent*

I diem no quedar-nos en l'intent perquè aquest era el tercer cop que contactàvem amb Els Catarres per contractar-los per tocar a Vilaplana.

■ Grup de Jóvens de Vilaplana

Com cada any cap al mes de juliol ens reunim els membres del Grup de Jóvens per començar a organitzar la Festa Major i, especialment, les nits de festa. Les reunions cada any tenen el mateix guió: buscar grups de música, preguntar preus, etc. És com quan un va a comprar roba: remena, s'emprova i si no li acaba de convèncer, canvia de botiga... i així successivament fins que troba una peça que li agrada i que s'adapta al seu pressupost. I aquesta vegada la tria va ser fàcil: Els Catarres, un grup de música català que tots ens vam fer un fart de sentir ja que una de les seves cançons va ser escollida per a la campanya d'estiu de TV3.

Un cop escollit el cap de cartell, s'ha de reconèixer que això va ser el més fàcil, vam començar a preparar tota la logística del concert: buscar una empresa de so i llums que ens sonoritzés el concert, una empresa de seguretat que dotés el recinte del personal necessari establert per llei segons l'aforament, dissenyar els cartells i entrades i enviar-les a impremta, buscar un grup teloner per actuar abans i un disc-jockey per allargar la nit en acabar l'actuació d'Els Catarres, lloguer de lavabos mòbils, adequar la instal·lació elèctrica per poder connectar els equips de so i llum a la potència que necessitaven, a més vam haver d'elaborar un Pla d'Autoprotecció per prevenir qualsevol situació de risc que es pogués produir durant el concert i establir també diverses mesures de seguretat, una de les quals, era que l'accés a la pista s'havia de fer a través d'una rampa per la porta gran, en aquest punt hem d'agrair a l'Ajuntament i al Pep Mestre la seva rapidesa d'actuació que van permetre tenir la rampa a

punt per la Festa Major.

No us penseu que això sigui tot, decidir si fèiem el concert a la Sala o a la Pista no va ser fàcil, ja que llogar un envelat de les dimensions de la pista no és barat però ens permetia pràcticament triplicar l'aforament de la Sala. Així que, finalment, vam crear un full de càlcul per fer números contemplant diverses opcions. Amb el pressupost més o menys clar vam decidir jugar-nos-la i apostar per fer el concert a la Pista contractant una empresa que ens muntés un envelat de 20 metres d'ample per 30 de llarg que ens protegís de les inclemències meteorològiques

I així va ser com des d'aquella primera reunió al juliol per triar grup vam arribar a principis d'octubre amb gairebé tot lligat. Les entrades es van posar a la venda el 23 de setembre, 3 setmanes abans del concert i una setmana abans se n'havien venut unes 600. En total el dia del concert es van vendre més de 1100 entrades i com ja vau poder veure el concert va ser un autèntic èxit, i si algú no hi va poder anar sempre li podreu preguntar a la Carmeta què li va semblar ja que no se'l va voler perdre!

Des d'aquí, volem aprofitar per agrair a tota la gent que d'alguna manera o altra vau fer possible fer el concert: les empreses constructores de Vilaplana Joan Mestre i Genis Torres, el JM Cardona, la brigada de l'Ajuntament de Vilaplana, el Pep Mestre, l'Antonieta i l'equip de neteja, l'Ajuntament de les Borges del Camp, la Cooperativa de Vilaplana, el grup Segonamà, el Roger Cabré que ens va fer àgilment el Pla d'Autoprotecció i a tota la gent que va vindre i va contribuir a que tot sortís bé.

Esperem poder repetir aquesta festassa aviat!

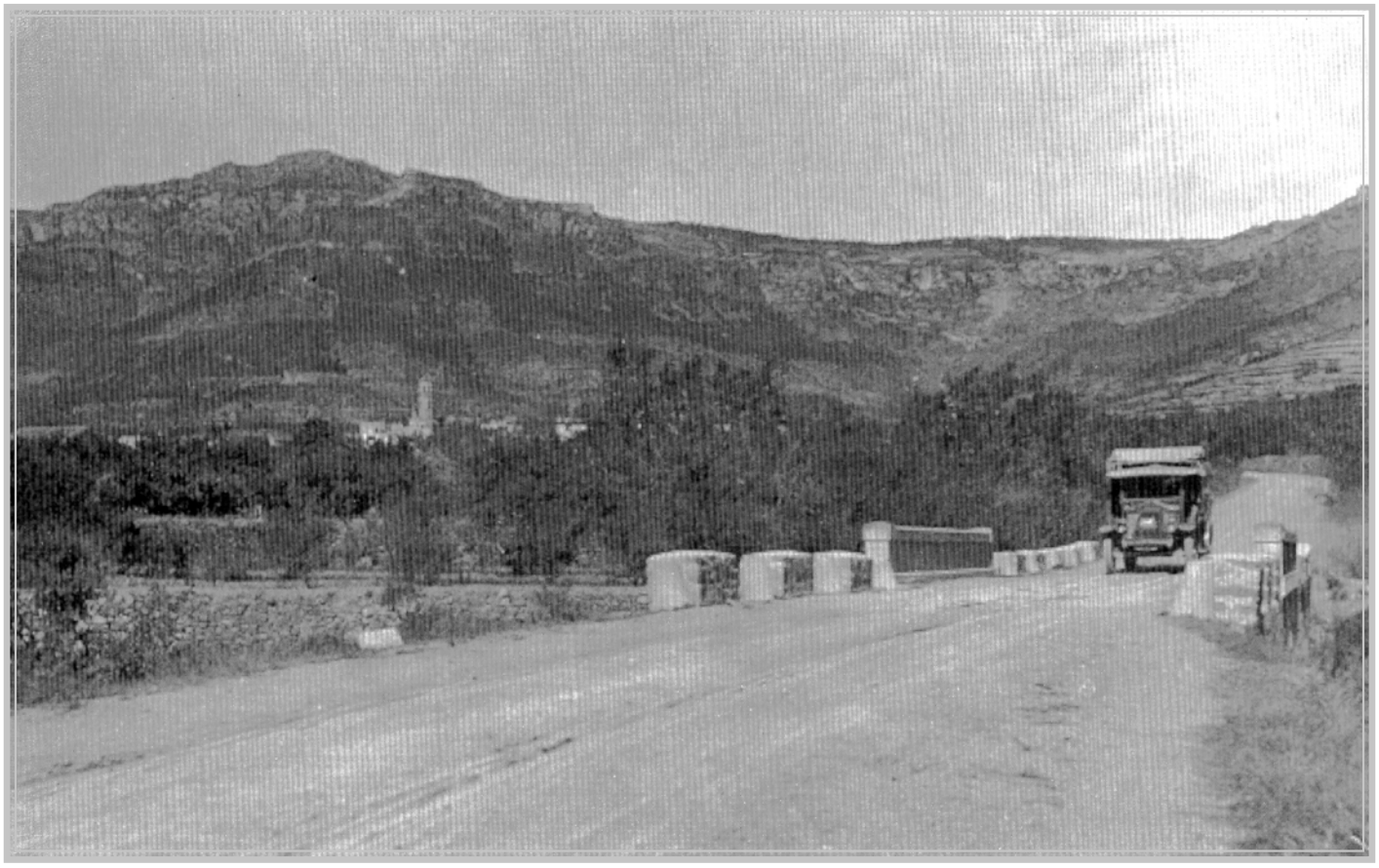
■ ■ ■

Fotos d'abans i d'ara *per* ▪ Sergi Mestre Alonso

PONT GRAN - anys 20 (Foto cedida Paco i Victorina)

Foto: Sergi Mestre Alonso

Travessa pel Parc nacional d'Aigüestortes i Estany de Sant Maurici

■ Ester Borràs

Aquesta travessa segueix íntegrament el traçat del sender de gran recorregut GR 11 al seu pas pel parc' des d'Espot fins al refugi de Conangles, molt a prop del túnel de Viella, així, doncs, només caldrà parar atenció a les marques vermelles i blanques de GR i gaudir tranquil·lament de l'excursió. Tot i que aquí està plantejada per fer-la en tres dies, es pot reduir a dos de llargs, especialment si no es puja a cap dels dos cims.

Caminar des d'Espot (1.320 m) fins a l'estany de Sant Maurici (situat al peu dels Encantats) representa un passeig molt agradable per anar agafant alçada: al començament es passa pel costat d'avellaners grandiosos i, més endavant, ja dins al parc, hi ha una bona colla de pins negres també impressionants. Des de l'estany de Sant Maurici, el sender continua enfilant-se entremig del bosc (marques carabasses dels Carros de Foc) fins a l'estany de Ratera, i d'aquí cap al port de Ratera (2.535 m), el punt més elevat d'avui.

Si fa bon dia, hi ha bona visibilitat i se'n tenen ganes, des del port es pot pujar al Tuc de Ratera (2.858 m), afegint al recorregut una horeta i mitja. El cim del Tuc sembla allí mateix, però els metres que el separen del coll són ben drets, cal pujar-los a poc a poc, fent petites esses; és d'aquelles pujades que, segons com, sembla que no s'acabin mai... però val la pena, perquè des de dalt es veu l'Aneto, les Maladetes, els Besiberris i, més a prop, el Montardo. Però sobre totes les vistes, la que destaca és la imatge aèria dels llacs del circ de Colomèrs. Per recuperar el GR 11 cal baixar pel mateix lloc.

El paisatge al llarg de l'etapa fins al refugi de Colomèrs també és molt bonic, caminant per la vora dels llacs Obago, Redon i Long. Finalment es travessa la presa, es passa pel costat de l'antic refugi de Colomèrs i s'arriba al nou refugi, on podem sopar, dormir i esmorzar. Les instal·lacions estan molt bé, especialment la part de lavabos i dutxes (malgrat l'aigua freda), ja que les de l'antic refugi tenien un sistema d'evacuació una mica especial.

L'endemà, el sender ens portarà fins a la Restanca. La variant GR 11.18 és més curta (6,5 km, 600 m de pujada i 650 m de baixada) i probablement més bonica que la variant principal, que baixa fins a l'estany de Montcasau i a la pista d'Arties. El fet que sigui més curta, permet complementar-la amb l'ascensió al Montardo (2.833 m) un clàssic de la Vall d'Aran i dels Pirineus en general.

Sortint del refugi de Colomèrs, el sender s'enfila cap al port de Caldes per la coma del mateix nom. Aquest coll és un lloc on s'ha d'anar en compte si es va una mica d'esma, ja que el sender es bifurca: cap a la dreta les marques del GR segueixen cap al collet d'Orelhacrestada i el refugi de la Restanca, i cap a l'esquerra surt el sender que va fins al refugi Ventosa i Calvell. Des del port veurem l'estany de Mangades, l'estany i el tuc de Monges i la serra de Tumeneia. També el Montardo.

Des del collet d'Orelhacrestada, significa poder fer-lo xino-xano en unes dues hores i mitja i havent de superar només 430 m de desnivell, un temps i uns desnivells de pujada i baixada que cal afegir a l'excursió d'avui. Venint des d'aquí, el cim pròpiament dit no es veu fins que s'arriba al coll de Montardo, un petit tram més planer just abans de l'última pujada. De vegades, els cims tan populars poden fer una mica de malícia perquè sembla que no es faci res d'especial, però pujar al Montardo és tenir unes vistes àeries impressionants dels voltants: de la vall d'Arties, del llac de Mar i, sobretot, de la vall de Rius (per on s'ha de passar demà), on les parets de la serra de Rius semblen tobogans empinadíssims. Les imatges són com les de *Catalunya des de l'aire*.

Toca baixar. El descens és ben agradable, primer fins al llac del Cap deth Pòrt, on es pot reposar a la riba, i després fins al llac represat de la Restanca. Aquí hi ha el refugi on dormirem avui.

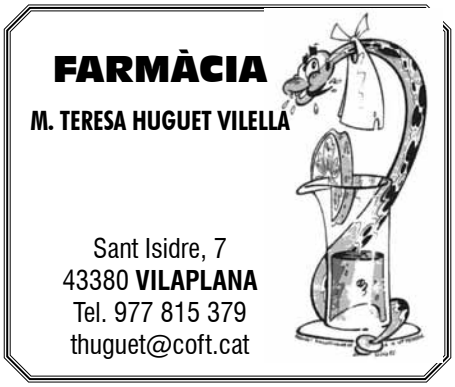
L'últim dia de travessa són 11,7 km, 700 m de pujada i 1.150 m de baixada. D'entrada cal encarar un caos de blocs de pedra per on s'ha d'anar saltant, però després el camí es civilitza, literalment: hi ha bocins empedrats i es passa pel costat de construccions de la xarxa hidrogràfica que daten del 1946. S'arriba al punt més alt i es voreja el llac de Rius, sempre amb l'aigua per sota del seu nivell normal perquè la canalitzen cap als llacs de més avall.

Així com la pujada és molt gradual, passat el port de Rius la baixada per Conangles és bastant dreta però amb revolts ben fets. Les parets que veiem al nostre davant sorprenen per les seves crestes exageradament retallades i punxegudes, i al capdavall del camí, els fajos fan acte de presència.

La travessa es pot acabar vora les instal·lacions desangelades del túnel de Vielha, però és millor arribar al refugi de Conangles, on almenys podrem fer la cerveseta. Per recuperar el cotxe que vam deixar a l'inici de la travessa, el més pràctic és agafar un taxi, que creuant la Vall d'Aran i passant pel port de la Bonaigua, ens portarà fins a Espot. En transport públic també es factible, combinant autobusos, però segurament no hi haurà altre remei que fer nit a la Vall d'Aran.

■ ■ ■

Claustrofòbics abstenir-se

■ Josep M Rovira

Un 28 de desembre de 1895 es va realitzar la primera sessió de cinema. Els assistents van contemplar la famosa sortida d'obrers d'una fàbrica i tres curts més. Fou un èxit malgrat que els Lumière en aquelles primeres projeccions no feien altra cosa que mostrar la realitat, sense actors, poc muntatge i amb la càmera sempre en posició fixa. Fou Méliès qui poc temps després portaria l'espectacle al cinema amb històries fantàstiques que fins i tot portaven als espectadors a la Lluna.

El cinema explicava històries, sí, però també servia per transportar-nos lluny, molt lluny, a contrades exòtiques, selves inexplorades i deserts sufocants en una època en que viatjar no era tant fàcil com pot ser-ho ara. Però vet aquí que alguns directors i guionistes van decidir, no portar-nos a espais oberts, sinó tancar-nos en espais reduïts com ara casa nostra o el nostre lloc de treball, per intentar sorprendre'ns, que d'això es tracta.

Aquest recurs narratiu és sense cap mena de dubte arriscat però molt adequat quan no es tenen gaires diners: l'estalvi en decorats i actors -no en necessites gaires a menys que rodis l'escena del camarot dels germans Marx- és evident però a canvi cal tenir una història molt interessant que explicar i un domini del moviment de càmera i del temps narratiu notable. Ara en posarem uns quants exemples, alguns d'ells tenen escenes d'exterior però el seu nus es desenvolupa en un espai tancat.

Potser dos gèneres han estat els més prolífics en aquest aspecte: el de terror i el de ciència ficció que, quan ens allunyem de les grans produccions, els diners comencen a escanejar i també són més proclius al risc. Amb un inquietant "a l'espai ningú pot escoltar els teus crits" se'ns presentava **Alien** (1979), una història desenvolupada a l'interior de la nau Nostromo. I en aquesta línia tindríem Apollo XIII, 2001, Europe One o la recent **Gravity** (2013)

És clar, direu, on vols que vagi la gent a l'espai. Teniu raó. Qualsevol història als estels implica un espai més o menys reduït sobretot pel petit detall que a fora no hi ha aire i això acostuma a perjudicar la vida per aquest costum que tenim de respirar. Però si baixem al nostre planeta la ciència ficció també és capaç de tancar-nos en espais reduïts com a **The divide** (2011) on els supervivents d'un atac nuclear han de conviure en un bunker o **The purge** (2013) on descobrim que no existeixen els veïns perfectes.

El terror també ha aprofitat aquest escenari. Descobrim que qualsevol casa té un munt de racons on s'hi posa la pols i també on psicòpates de carn i ossos o éssers del més enllà poden amagar-se –i si s'ajunten els dos elements com passa a **El Resplandor** (1980) ja ens podem agafar bé a les butaques- I de nou, molt més exemples en aquesta línia com Poltergeist, Los Otros i una llarga llista de cases que es mereixen estar entre les que intenta vendre el "banc dolent". Aneu en compte.

Però en aquest article tancat també hi caben focs pirotècnics com els de la **Jungla de Cristal** (1988) i seguidores avantatjades com **Redada Asesina** (2011), les dues amb protagonistes que voldrien marxar de grans edificis com diputats del congrés un divendres a la tarda.

Però, a banda de manca de recursos econòmics o idees originals, també algunes adaptacions que intenten respectar l'essència del teatre mantenen el gust pels espais tancats com poden ser **La soga** (1948) o **El sopar dels idiotes** (1998).

Ara a gaudir del cinema a la televisió de casa o a la sala del cinema, ben asseguts entre quatre parets.

PREGÓ DE LA FESTA MAJOR

OCTUBRE 2013

Alcalde, Regidora i Regidors; vilaplanencs i vilaplanenques, amigues i amics; família present i absent; així com, tots aquells que estimeu Vilaplana i tots els que avui, pel què sigui, us trobeu en aquest entranyable raconet de món... principio el Pregó de la Festa Major 2013 agraint-vos la vostra presència, amb el desig que tingueu molt bona nit.

Des d'aquesta Plaça Major, tan íntima i tan pública, alhora, us vull donar la més cordial Benvinguda, amb una cançó que ja és tot un himne i que de ben segur recordareu:

"*Fa una nit clara i tranquil·la / hi ha una lluna que fa llum / els convidats ja heu arribat / i heu anat omplint tota la plaça/ de colors i de perfums.*

Oh, benvinguts, passeu passeu/ de les tristors en farem fum/ que aquesta plaça és casa vostra/ si és que hi ha cases d'algú (...)

Ara ja no falta ningú /O potser sí, ja me n'adono / tan sols hi faltes tu,/ també pots venir si vols,/ t'esperem, hi ha lloc per tots. / El temps no compta, ni l'espai, / qualsevol nit pot sortir el sol"

Disculpeu que hagi emprat, un altre vegada, aquesta lletra de benvinguda d'en Sisa. Però no em direu que, com a traca inaugural de festa, no valia la pena arriscar-se. Ja que en unes poques imatges en vers aconsegueix condensar el sincretisme de tantes idees, sentiments, vitalitat, musicalitat, Duende... , de tanta bellesa ètica i estètica, que no m'he pogut resistir a que ho escoltéssim junts aquesta nit.

En primer lloc, m'agradaria aclarir que em va fer molta il·lusió que el Sr Alcalde, en nom del Consistori i, en especial, del seu Regidor de Festes, em convidés a ser el Pregoner de la Festa Major d'enguany. Des d'aquí, i davant vostre, vull agrair-los tal distinció. Per a mi, és un tot un Privilegi. Encara que, si us he de ser sincer, també vaig tenir cert temor i dubtes a l'hora d'acceptar la seva proposta ja que, com possiblement sabeu, estic passant a nivell personal per una etapa delicada que, ara i aquí, trobo que no cal abordar.

I si ho apunto és perque penso que el "*Jo i les Nostres Circumstàncies*", com filosofava Ortega i Gasset, determinen en gran part la forma de pensar, de viure i d'expressar els nostres sentiments. I en definitiva, la nostra vida que vivim, al costat de les persones que més estimem, afecta, i molt, en la forma de ser com som, o del que semblem ser i de com ho volem donar a conèixer als altres. I sigui per les circumstàncies actuals o pel que sigui, a l'hora de focalitzar el tema i el to d'aquest discurs m'he sentit més posseït per les Muses del Sentiment que per les de la Raó. Potser, perquè sé que serà el primer i l´últim Pregó que recito davant del meu poble, dels meus amics, de les persones que més estimo. Per això, he volgut fer meu l'impuls romàntic, des de dins cap a fóra, de "*mullar la ploma al cor que és on cal sucar l'eina*" com diu amb tendresa el vers d'en Joan Salvat Papasseit.

Ara bé, tampoc puc negar que no he volgut deixar de banda, a l'hora d'elaborar el discurs i de declamar-lo, la utilitat de sustentar-me en les màximes clàssiques llatines de l'Art de l'Oratòria estipulades per Ciceró; les quals determinen els preceptes de la claredat, l'ordre i la concisió; sense oblidar una bona dosis de delectació i eloqüència, amb la justa mesura d'ornament, per a fer-lo més grat i entenedor a la concurrència. Al menys, així ho espero. Un altre cosa és, si aquesta nit, ho aconseguiré, o no.

D'altra banda, i al marge d'un cert punt de narcisisme del qual no nego patir, no puc evitar pensar que, si avui estic en aquesta plaça Major, no és per mèrits personals o laborals, ni per haver estudiat filologia ni per dedicar-me professionalment a la Pintura Decorativa. Si no que si avui m'han atorgat el títol de Pregoner és, sens dubte, gràcies a totes aquelles persones o col·lectius que m'han acompanyat en el meu llarg viatge per treballar conjuntament per anar construint a la nostra manera una Vilaplana Ideal.

Un altre motiu cabdal pel qual vaig dir que sí al alcalde d'aquesta Vila, en Tomàs Bigorra, company d'internat al Salesians de Reus, a finals dels 60, va ser, en certa manera, per rememorar als meus familiars absents, a qui em dirigia al principi. Ja que estic convençut que tots ells sentirien il·lusió i orgull de veure al seu fill, al seu net, recitant el Pregó de la festa Major del seu poble. (- *Oi que sí, estimada padrina BRÍGIDA: el teu NENE aquí, com un "monje", predicant davant*

de tots. Qui ho diria) Un poble que van estimar i on crec que també van sentir-se estimats. Per això, Qualsevol Nit com aquesta, tan assenyalada, m'agradaria que estiguessin al meu, al nostre costat.

UNA NIT Qualsevol com aquella, idíl·lica i utòpica com ens cantava Sisa. Una nit com aquesta, festiva i molt nostra. Una nit que és, sens dubte, molt especial per a mi, i , espero que també per a tots vosaltres. Ja que és el preludi de la nostra Festa Grossa. Una nit de festa en la que m'agradaria captar la vostra benèvola atenció. Per això, m'esforçaré tant com pugui per a establir ponts de comunicació, d'anada i tornada, entre el "Jo", que pregona, i el "Vosaltres" que escolteu.

Una Festa que comença donant protagonisme a un dels trets distintius dels éssers humans: La Paraula. Primer pensada i escrita. Després declamada i interpretada. Ja sigui estructurada en forma de Reflexió filosòfica, de Pensament Polític, d'Exegesi literària, d'Exercici memorialista per evocar Sentiments personals o col·lectius, d'Elegia o Critica sobre un poble i la seva gent: Vilaplana. La qual cosa és, sens dubte, com deia en Joan Masdeu, en el seu lluït Pregó de 2008, citant al poeta Miquel Desclot, una mostra que aquí, els vilaplanencs, també desitgem festejar la cultura i la civilització:

"Qui, com vosaltres, reverencia la paraula, estima la civilització. I la festa, no en dubteu, és una manifestació de civilització..."

Un tret cultural que a Vilaplana també mantenim viu a través de la PARAULA escrita. I ho fem, gràcies a tot l'esforç de l'equip de redacció de Lo Pedrís, amb els quals treballem de forma constant, des de ja fa tretze anys, amb harmonia i respecte mutu, perquè surti a llum cada trimestre la revista del nostre poble. I així poder transmetre i compartir la pluralitat de coneixements que ens dona la cultura del llegir i del escriure. La qual cosa ens ha de servir, com deia Lorca, per desvetllar-nos i ensenyar-nos nous i millors horitzons:

"Moltes vegades un poble dorm com l'aigua d'un estany un dia sense vent, i un llibre o uns llibres, poden estremir-lo, inquietar-lo, ensenyar-li nous horitzons de superació i concòrdia".

Per això, en l'inici d'aquesta nit de Festa, en què les paraules prenen protagonisme, voldria retre el meu homenatge als professors i professores de la Universitat Rovira i Virgili i de l'Accés a Majors de 25 anys, que vaig tenir a la dècada dels 90. Alguns dels quals, no gaires, eren molt bons. Però, tot i tenir-ne pocs de bons, n'eren prou, i prou savis, per fer-me sentir les ganes d'aprendre i d'entusiasmar-me pel fascinant món de la Filologia, en general. La "Libido sciendi" de la què parlava el savi medievalista, Martí de Riquer, és a dir, el desig ardent de comprendre i fer llegibles els textos. Així com també ho faig extensiu a tots els Mestres que tenen una clara vocació docent. Per la seva voluntat constant d'esforçar-se a donar, als seus alumnes, lo millor de si mateixos, cada dia i en cada classe.

Una nit per recordar i felicitar també a tots els pregoners que em van precedir, i als Ex Alcaldes que ho van fer possible. Perquè van deixar constància de com escriure un bon discurs, de com recitar-lo en públic i, sobretot, de la profunda estima pel seu poble i per la seva gent. La qual cosa, m'ha servit, sens dubte, de referent i motivació extra per a vehicular i interpretar el meu. Per tant, em sento deutor de tots ells i, per això, els dono les Gràcies. Com ells, m'he esforçat tant com he pogut a fer-lo, amb el tot el respecte i estimació de la qual he estat capaç. Tenint en compte, el savi consell d'en Joan Maragall, en el seu poema Elogi de Viure:

"Estima el teu ofici, / la teva vocació, / la teva estrella, / allò pel que serveixes, / allò en que realment, / ets un entre els homes, / esforçat en el teu quefer / com si cada detall que penses,/ de cada paraula que dius, /de cada cop de martell que dones,/ en depengués la salvació de la humanitat./ Perquè en depèn, creu-me".

Per això, m'agradaria elogiar l'ofici de Pregoner, el qual cada dia oficia amb art, respecte i estima pel seu poble, el Pere Ramon Aymamí, qui segueix l'estela que li mostrà el seu pare, el Pep Cinto.

Tanmateix, el primer Pregoner de la meva vida; la persona que em va captivar amb el poder seductor i transmissor de La Paraula va ser la Tieta: "*Tot just, quan d'infant passava per una de les etapes més fosques i dificultoses de la meva vida: Era com una mena de pou del que em resultava difícil sortir-me'n a la llum i, des d'on, m'era dolorós extreure'n cap a fora les paraules*". És clar, la tieta Maria. I tot gràcies a escoltar, a cau d'orella a la Nit, sempre de Nit, la seva acollidora veu explicant 1001 vegades aquells bonics contes. De traspassar-me, oralment, l'amor pel seu poble i el seu paisatge, Vilaplana, a través de les seves 1001 aventures de quan era petita... amb les seves amigues del ànima: la Pilarin, la Mariana Ritu, la Roser Bruno... arraulit dins del seu llit.

Sí, sí, la Maria Castellana. La tieta familiar i entranyable. L'única Maria de Vilaplana que porta incorporat l'adjectiu toponímic foraster de "Castellana" per diferenciar-la de totes les Maries d'aquí. Perquè que fou una de les primeres emigrants que va arribar. I s'hi va integrar plenament. Vivint i estimant el poble que la va veure créixer, la seva gent, el seu terme, la seva escola, la seva llengua: La Catalana, amb la que sempre s'ha expressat. Fins i tot, amb els seus progenitors. Però sense renunciar mai a perdre els seus orígens i la seva identitat, a cavall entre l'ideal del Sud i la realitat del Nord. Una estimació sana i sense prejudicis que, de ben segur, em va traspassar a mi. I que aquesta nit sento el poderós impuls, en nom de tota la família, de poder-li-ho agrair amb amor.

Una Nit de festa que ens és familiar, entranyable i que, per tant, ens és reconeguda. Una festa de tradicions antigues, de vells envelats, de convits pels músics de fora vila, de vermuts negres i tapes de pops vermells, de balls de l'escombra, valsos, "pasodobles", i cine i més cine a cal Rito, de casetes de tir amb cançons del Àdamo , tot just situades aquí, en aquesta petita plaça major. Nits de jocs i de cucanyes el dia del gos, de focs, de Balls de diables, de Cercaviles amb la comparsa afí de Taronjada Natural, de recitals mítics o menys exitosos, d'antics cafès amb la façana verda, on manteníem infinites tertúlies amb els meus companys de lluita. Nits d'ideals als que no renunciaré i d'amics de l'ànima que mai oblidaré:

"Vaig començar a anar cada vespre, al cafè de Cal Rito on es reuníem aquell grup d'amics del meu poble i on vam començar a confraternitzar. Teníem llargues converses fins a altes hores de la nit, mentre la lluna brillava, i discutíem sobre coses humanes i divines (...)Era la primera "Escola" a la que anava de gust i que el concepte de cultura del saber era diferent al que m'havien inculcat fins aleshores".

Nits de festa Major, on era i és habitual convidar les amistats a menjar a casa nostra, de repetir, com és de precepte, els bons canelons de la padrina, de beure molt o poc, de carreres "d'Acorets" amb disfresses per xalar i riure, de castellers enlairant les nostres arrels, de grans batalles de futbol lliurades amb els companys del Vilaplana al bosc de l'Olla , sobretot contra l'Aleixar, de 1001 nits de 24 hores de Futbol Sala jugades pel Vilaplana, i quasi sempre perdudes per culpa d'aquells benvolguts "dimoniets vermells" tan competitius

dels Patxengueros d'Alforja.

Nits, com no, de festes boges, de "Titius" amb porro i turca, de petons, arramblades fogoses i músiques inoblidables al Mini Club, de Gegants, Grallers i timbalers sorgits del nostre poble, la qual cosa té un gran mèrit. Nits de petits concerts, mogudes i cerveses al Llúpol. Nits joves i de Djs noctàmbuls a la Sala del Casal. Nits d'amors a primera vista, d'amors prohibits o eterns, de desamors. Nits de músiques i de cançons entranyables per ballar amb l'Estimada En Qualsevol Festa, com aquesta de La Mode que sona així: "*Quan tot s'acabi, i ningú ens recordi, segur que ens veurem en Qualsevol Festa. Quan el temps es perdi, sense que ningú el gasti, segur que ens veurem en Qualsevol Festa. Jo m'aproparé a la teva taula, et preguntaré si balles, i donarem tombs per la pista buida. Tu em miraràs somrient, amb un expressió cansada, serà en qualsevol festa, una nit qualsevol*".

Qualsevol Nit, en Qualsevol Festa, com aquesta, en què la plaça se'ns ha fet més íntima. I s'ha engalanat tota ella per rebre'ns amb els braços oberts per celebrar amb Alegria que avui comença la nostra Festa Major. Qualsevol nit, com aquella, tranquil·la, serena i de lluna blanca per il·luminar aquell camí que ens guiava perquè es fes realitat l'enyorat somni de reobrir l'Escola de Vilaplana, l'any 2005.

Tot el mèrit per a tots aquells qui vau fer possible que aquell somni es convertís en ferma realitat: Famílies, Mestres, Educadors, Àngels Custodis, Ajuntament, Departament d'Ensenyament i, sobretot, pels meus companys de la Junta de L'Ampa i per la nostra directora, Conxita Espinosa, la qual va acomplir amb escreix les nostres grans expectatives.

Nits també de festes culinàries amb Tapes noves creades pels Joves per alimentar la il·lusió dels més grans. Nits de Nous Envelats, on les atxes són agafades pels nostres Joves per impulsar l'ànima d'un poble que portava massa temps adormit. Un despertar que, com a poble, ens omple d'Alegria i d'Orgull de creure que TOT és possible, quan descobrim que els somnis del Grup de Jóvens s'enlairen per anar JUNTS ben lluny. Nits per evocar aquells vells amics que ja no hi son...

Una nit de festa que és de tots els vilaplanencs ja siguin de naixement, d'adopció, de casa nova o vella, de pensament o de cor... Una festivitat que no és millor ni pitjor que qualsevol altre festa d'arreu del món. Perquè l'important és que tingui ànima, que ens la sentim nostra, que la vivim i que deixem que la visqui qui vulgui. Perquè l'hem heretat així dels nostres pares i avis. Tan si val, si la voleu celebrar a l'octubre o al setembre. El més significatiu és mantenir-la plena de vigor per traspassar-la als nostres fills. Celebrem-la per tot arreu on sentiu que l'hem de festejar. Però també trobem-nos altre cop a la Casa Comuna de tots: El Casal Vilaplanenc. El nostre lloc d'encontre per celebrar-la i gaudir-la junts.

Tanmateix, la Festa no ens pertany com a propietat particular ja que té intrínsecament un sentit d'universalitat, d'hospitalitat, d'obertura a tothom qui la vulgui gaudir. Ja que per naturalesa les nits de festa també estan imbuïdes de transgressió, de ritus ancestrals que es perden en la foscor de temps Passats... O que també poden esdevenir nits màgiques que albiren l'Ideari de creure en un Futur més solidari entre tots els Homes, en el què Qualsevol Nit, com aquella o, com aquesta, pugui sortir el Sol.

En definitiva , i per anar ja acabant, com deia l'historiador francès Paul Hazard: "*Tot està en tot, ja ho sabem. Res és nou, també ho sabem*". I és clar, el PREGÓ d'aquesta nit tampoc no n'és cap excepció. Ara bé, si aquesta Nit de Festa; a través d'aquesta al·locució pública i personal alhora; ideada i exposada mitjançant un cert impuls o propòsit innovador, heu passat una bona estona i heu pogut sentir o imaginar de nou, encara que només sigui per un breu instant, qualsevol idea, record, imatge, sensació, silenci... amb les què us hi hàgiu pogut sentir, mínimament, identificats, ja em dono per ben satisfet.

Només em resta acomiadar-me. O millor dit, donar-vos el tret de sortida per a la Nostra Festa Major que tot seguit comença. Per això, en nom de la Comissió de Festes i dels Grup de Joves, veritables protagonistes i impulsors del que anem a festejar, us dic fort i clar:

"Carpe Diem", Aprofiteu el moment. Viviu la Festa. Ja que com Aquesta no em viurem cap més.

Benvolgut Públic, moltes gràcies, de nou, per la vostra presència i, sobretot, per la vostra paciència. BENVOLGUDA VILAPLANA, només et demano un últim esforç: Ajuda'm a escampar als quatre vents, la proclama amb què el Pregoner d'en Sisa enceta, altra vegada, ara ja sí, la Festa de veritat.

"Sortiu dels bars, obriu els balcons/ Els timbalers arriben/ I la geganta crida/ A la plaça Major que no hi falti ningú/ Hi ha el pregoner que parla/

Entre misteris llibertaris/ I escapularis ateus/ Jo soc el corredor dels somnis/ Aquell qui us fa venir la son/

L'anunciador de l'impossible/ Quan els carrers van plens de gent/ Entre banderes i campanes/ El traficant oblida els noms".

BONA NIT I BONA FESTA MAJOR.

Josep M. Garcia Abelló

A Vilaplana, 11 d'octubre de 2013.

■ ■ ■

Foto del bingo de la Marató de TV3 a Vilaplana on s'han recollit 2104€

Foto de la Festa de l'Oli 2014 a la Cooperativa de Vilaplana

Cançó de Nadal

■ Maria Rufina

Tu, dorm i descansa
Jesuset petit,
nascut entre palles
aquesta gran nit.
La mare et canta
amb molta dolçor,
també Vilaplana
des del el fons del cor.
La mare et canta
amb molta dolçor,
també Vilaplana
des del el fons del cor.
Els ocells refilen
molt prop del portal
el pastors camínen,
van tots a adora'l.
Anem-hi nosaltres,
fem tots caminet
cantant-li nadales
al nen que té fred

PETIT d'kastro
PLAÇA de L'ESGLÉSIA
i de L'AJUNTAMENT de
VILALLONGA del CAMP
teléfon 977840939
www.facebook.com/petitdkastro

sbm composició&impressió
Ara també imprimim en digital!!!
Ideal per a tiratges curts a partir d'1 exemplar
Av. Marià Fortuny 60-64 - 43204 REUS
Telèfon 977 345 563 - Mòbil 670 253 264
sbmartsgraf@gmail.com

Adéu, Eduard

Va néixer dos dies abans. Vam compartir la infància, la juventud i una bona part de la maduresa. Avui, sense vida, encara t'he vist amb la rialla que sempre t'ha acompanyat. De vedades et preguntes perquè... I no trobes respostes. Només ens queda recordar

que has estat un "bona persona" i això és molt!!!! Desitjo que els estels tinguin un lloc per tu.

Adéu Eduard.

Jaume Ferré Abelló

Edu, se't trobarà molt a faltar

D'escriure no en se gaire, però no puc deixar de dir el meu adéu a l'Edu. De fet, no vull que sigui un adéu, perquè per mi sempre hi serà present el veí, el company de jocs i l'amic des de sempre.

De petit, vergonyós. Passava per la carnisseria amb el cap cot i com un llamp. Qui ho hauria dit que seria l'ànima del bar del Casal i després de l'Esparver?

Escandalós, sempre cridant i corrent, però d'una innocència, en el fons, infinita. El primer en tirar endavant, diguem, qualsevol barrabassada, però també, el primer en confessar i donar la cara.

A l'escola quasi sempre vam anar al mateix curs. Li costava una mica, però va seure quatre anys a primera fila al costat del Marius, el primer del curs. Entre ells això no va comptar mai, sempre junts, de colla, fent campaments, ...

Amic de tothom. Mai passava pel teu costat, o lluny, sense fer una broma o donar el crit. Content, encara que el moment no fos massa bo per ell. I en va tenir, de males èpoques.

Ara no puc deixar de recordar quan treballava a l'obrador de la carnisseria, quan "feia el tocino". A quarts de set del matí, hivern i estiu, cantant a cor què vols. Era el despertador, encara que dues hores abans del compte:

- "Edu, escandalós, qualsevol dia...!"

- "Què passa, nena? Jo ja estic fent feina! ".

Ho deia d'aquella manera, que no t'hi podies enfadar. Sempre acabaves rient, amb ell.

Mai un no per ningú, sempre el primer ha ajudar en tot, amb la seva rialleta...

- "Qui ho farà, això?"

- "Diguem-ho a l'Eduard!"

No calia patir, ho sabia fer tot i ràpid.

- "Què més, ara?"

Sorollós, ja ho he dit, però si no el senties, les coses no eren el mateix.

En fi, podria seguir i seguir, però potser només em manca dir que ha marxat una de les millors persones que he tingut la sort de conèixer i conviure-hi.

Edu, se't trobarà molt a faltar.

Teresa Serra

Dietètiques Cabré, C.B.

peso forma

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA

C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

TAXI

SERVEI DE TAXI 6-Q
7/8 places
L'Aleixar
mòbil 689 029 326

RAFEL MARTINEZ
AGENT D'ASSEGURANCES

Camí de l'Aleixar, 40 B
Tel./Fax 977 31 33 99
43202 REUS (Tarragona)

L'importàcia de ser educat

Quan es va girar per aixecar-se el xandall i mostrar el dorsal a l'àrbitre ningú podia sospitar que aquell gest acabaria molt malament...

Com pot ser que algú que no solament no ha trencat mai cap plat, sinó que n'ha rentat i servit molts, se l'acabi acusant de provocador (d'una xafadissa)? Doncs això va passar un diumenge al Bosc de l'Olla, una tarda freda de fa vora trenta anys. De fet, francesilles a Vilaplana no n'havíem tingut massa... Algun "àrbit" escridassat, un d'atonyinat, alguna empenta entre els jugadors o moltes, més que segures, paraules de més entre públic i jugadors. Tot plegat es podria resumir en un foc d'encenalls entre records donats per a les famílies respectives i algun blau més o menys dolorós... El "sargento" quasi mai venia i si ho feia podia aparcar el 4L sense problemes on fos ja que no corria perill...

Però aquell dia havia de ser diferent... L'Edu jugava de lateral esquerre. No era el millor lateral que ha jugat a la U.E. Vilaplana però se'n sortia a força de voluntat, cames i pulmons. A fe que se'n feia un fart de córrer! Tant, que de vegades es deixava la pilota al darrere! Perseguia el seu extrem fins avorrir-lo! I, tot i que difícilment assolia una passada al company amb cara i ulls, mai abandonava la pilota a la seva marca si hi havia algun contrari a prop. A més, els que l'hem tractat al vestuari ara sabíem que la salutació i la parauleta amical que ens feia quan te'l trobaves descansant al banc del carrer de l'Era no eren falses... No li recordo pas mai cap retret, ni al contrari, ni als companys ni a l'entrenador.

Aquell dia l'Edu no era titular. Però el Beken el va cridar en un moment donat perquè sortís a fer l'escalfament per substituir un company. L'àrbitre anava calent, però el que se'n diu calent per dins! De "solisombra", vaja! I com venia passant de manera habitual, només pensava en cobrar l'arbitratge d'aquella tarda per cremar les minvades pessetes al primer bar que trobés, només acabat el partit. L'Edu va córrer una estona per la banda, ben tapat per protegir-se del fred, i quan va ser l'hora se'n va anar al mig del camp per esperar el moment de treure's la roba i entrar a jugar. Encara amb el xandall posat, l'àrbitre va veure que era el moment de fer el canvi i el va cridar i li va dir que li ensenyés el número de la samarreta, amb aquell característic posat xulesc d'àrbitre de pacotilla, poc trillat per camps de poble i més avesat al dubtós esport de "l'aguantament de barra de bar". L'Edu, atent i amatent al moment que ho demanava, va deixar-li anar un *–Apa, mira té, home, té...* – mentre es girava d'esquena, s'apujava la samarreta i s'abaixava una mica els pantalons.

El criteri de l'àrbitre sovint xoca amb el de la majoria però aquell dia era clar, cristal·lí, transparent, radiant i diàfan el que estava passant..., no ho va veure així aquell àrbitre dels trons! Resulta que va interpretar que *–El jugador con el dorsal 14, Eduardo Bonet Mariné, ha mostrado sus partes posteriores profiriendo insultos contra mi persona–* I el va expulsar! Abans d'entrar a jugar!

Ara mateix no recordo si aquell pobre "àrbit" va sortir encara més calent del camp (ho dubto!) però aquesta anècdota graciosa m'ha servit per recordar, presentar i mirar de descriure una persona especial, que ens ha deixat, amb aquella sensació de que amb la seva mort, com al dia de l'expulsió, ens han pres d'alguna manera el pèl a tots, que la vida a vegades és quelcom així com una enganyifa... No sé si encara li quedaven moltes coses per fer (no en dubto!) de ben segur que moltes, tantes com minuts per jugar aquell dia! Naltros, des de Lo Pedrís, hem volgut recordar-lo i mirar de mantenir viva aquella vitalitat que tan bé el definia i que, particularment, jo li envejava...

Genís Torres Aymamí, S.L.
CONSTRUCCIONS I OBRES
Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

Josep M. Cardona Rodriguez
INSTAL·LACIONS I SERVEIS
C/ Doctor Mallafrè núm 22
43380 **V I L A P L A N A**
e-mail: instaljmc@yahoo.es - Mòbil 664 001 318

ENTREAUTO BENZINERA* AUTORENTAT
CARBURANTS VILAPLANA
DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS
Comandes: 977 328 417
CTRA. ALCOLEA
GARCIL IVECO
FIAT
EL SORTIDOR
Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

Visita a la Basf

El dilluns 18 de novembre vam visitar la indústria química de la BASF.

A l'arribar ens van fer una enquesta per saber els coneixements que teníem sobre els productes químics. Seguidament ens van explicar mitjançant fotografies la història de la fàbrica i els productes que han fabricat al llarg del temps.

En els seus inicis feien un tint de color "indigo" que s'utilitzava per tenyir els texans, després també van elaborar els cassets. També van explicar que el color vermell del pintallavis ho extreuen de la cotxinilla.

La fàbrica està formada per diferents plantes per tal de poder fabricar diferents productes i ens ho van ensenyar en una maqueta.

Actualment elaboren els fungicides, insecticides i molts components necessaris per a fabricar altres productes com els de neteja, de maquillatge i higiene personal, peces de vehicles (automòbils, patinets,...)

A continuació ens van oferir un esmorzar molt bo: croissants, entrepans i begudes. A l'acabar vam fer un recorregut per la planta amb autocar, ens van fer posar material de seguretat (un casc i unes ulleres). Vam anar a veure els bombers i ens van ensenyar el vestuari que porten en cas d'un incendi i ens va deixar pujar al camió.

Finalment vam fer un experiment. Vam posar en un pot: 10 mil•lilitres de polialcohol, tres mil•lilitres de borat de sodi

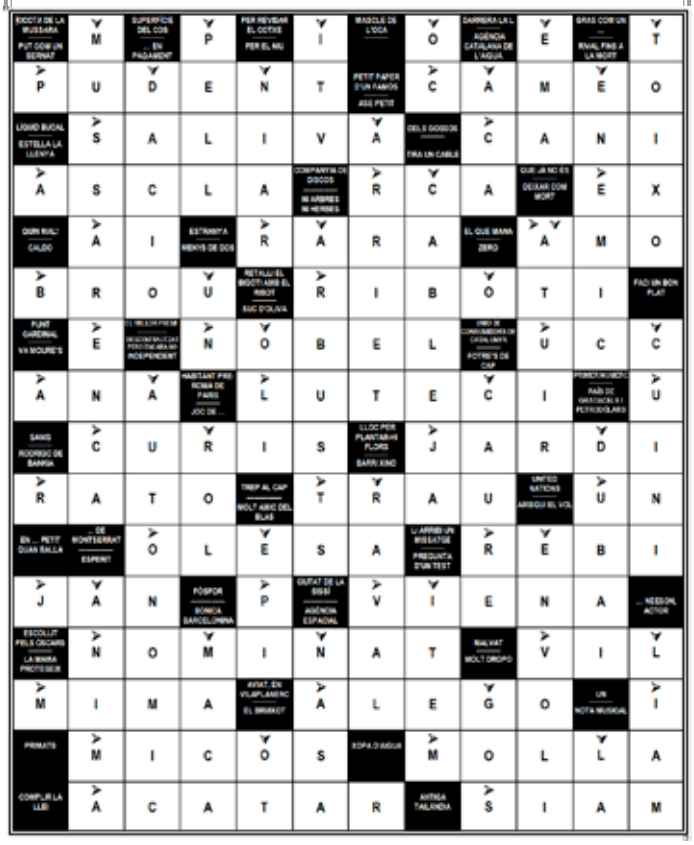
i una gota de colorant; ho vam barrejar i va sortir una massa espessa anomenada polímer, tenia una textura com de gelatina.

Finalment, a l'hora de marxar, ens van regalar una bossa/motxilla que duia una polsera, un buf, una gorra, un bolígraf, les ulleres de seguretat, l'experiment i el dossier de treball.

Alumnes de la classe dels espies (4t, 5è i 6è)
amb la col•laboració dels companys de l'Aleixar.

PASSATEMPS
Solució

Autodefinit

GAUDÍ
Centre de Reconeixements
Màdics - Psicotècnics

Permisos de conduir i armes
Certificats mèdics d'aptitud esportiva
Certificats mèdics oficials

Passeig Sunyer 18 Baixos
43202 REUS
Telèfons 977 11 54 11
977 75 66 57
www.centresmedicsbonet.com
reus@centresmedicsbonet.com
Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir

pintura decorativa
Alvar Juanpere Olivé
Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85
43201 REUS
Plaça de les Províncies, 1
43840 SALOU

Naixements

BIEL VALLET VALL
31-01-2013

POL
any 2013

Felicitats Pol!!
Des de l'Escola Cingle Roig us presentem el Pol, fill de la mestra Lourdes Brunet. Aprofitem per donar l'enhorabona als pares i família.
Els mestres de l'Escola

MARIA TOST GRÀCIA
7-10-2013

ERLING PANCINO RAPPU
20-10-2013

MARTINA HERRAZ PUJALS
13-06-2013

MAKSIM YUZKO
ABRIL - 2013

LLUC ROCA LÓPEZ
12-08-2013

Casaments

Benjamí Prades Sánchez
amb
Mari Gallego Serrano
13 d'abril de 2013

Boris Cardozo
amb
Gemma Prades Prades
07 de setembre de 2013

Jordi Royo Mata
amb
Olalla Ruiz
20 de juliol de 2013

Gumer de la Cruz
amb
Maria Aixalà

Defuncions

2012

Maria Huguet PLana	22 de desembre	als 97 anys
Josefina Huguet Munté	31 de secembre	als 88 anys

2013

Alfred Huguet Ferré	1 de febrer	als 82 anys
Pepita Aixalà Bidó	19 de març	als 85 anys
Maria Mestre i Munté	29 d'abril	als 88 anys
Joan Prades Faba	14 de maig	als 91 anys
Maria Espasa Vall	18 de juny	als 82 anys
Angelina Mestre Pàmies	8 de juny	als 88 anys
Teresa Serres Carreras	27 de juliol	als 81 anys
Jaume Cabré Salvat	18 d'octubre	als 94 anys
Eduard Bonet Mariné	5 de novembre	als 52 anys
Antón Queral Guillemat	11 de novembre	als 83 anys
Montserrat Bidó i Bidó	18 de novembre	als 88 anys
Mercedes Madeu Mestre	25 de novembre	als 98 anys
Marcelià Huguet Alberrich	26 de novembrre	als 97 anys

LO PEDRÍS pel món

Els germans Albert i Maria Balcells i la seva cosina Irina Mestre a Polònia.

La Gemma i la Vane al Malecón de La Habana (Cuba).

EL PULSÒMETRE

Baixa el provisional d'obra que ja fa una temporada llarga que interromp la bona circulació de vehicles motoritzats pel carrer Jaume I. S'espera que no sigui un usuari que de manera accidental tregui el pal d'electre i faci la feina per la companyia subministradora .

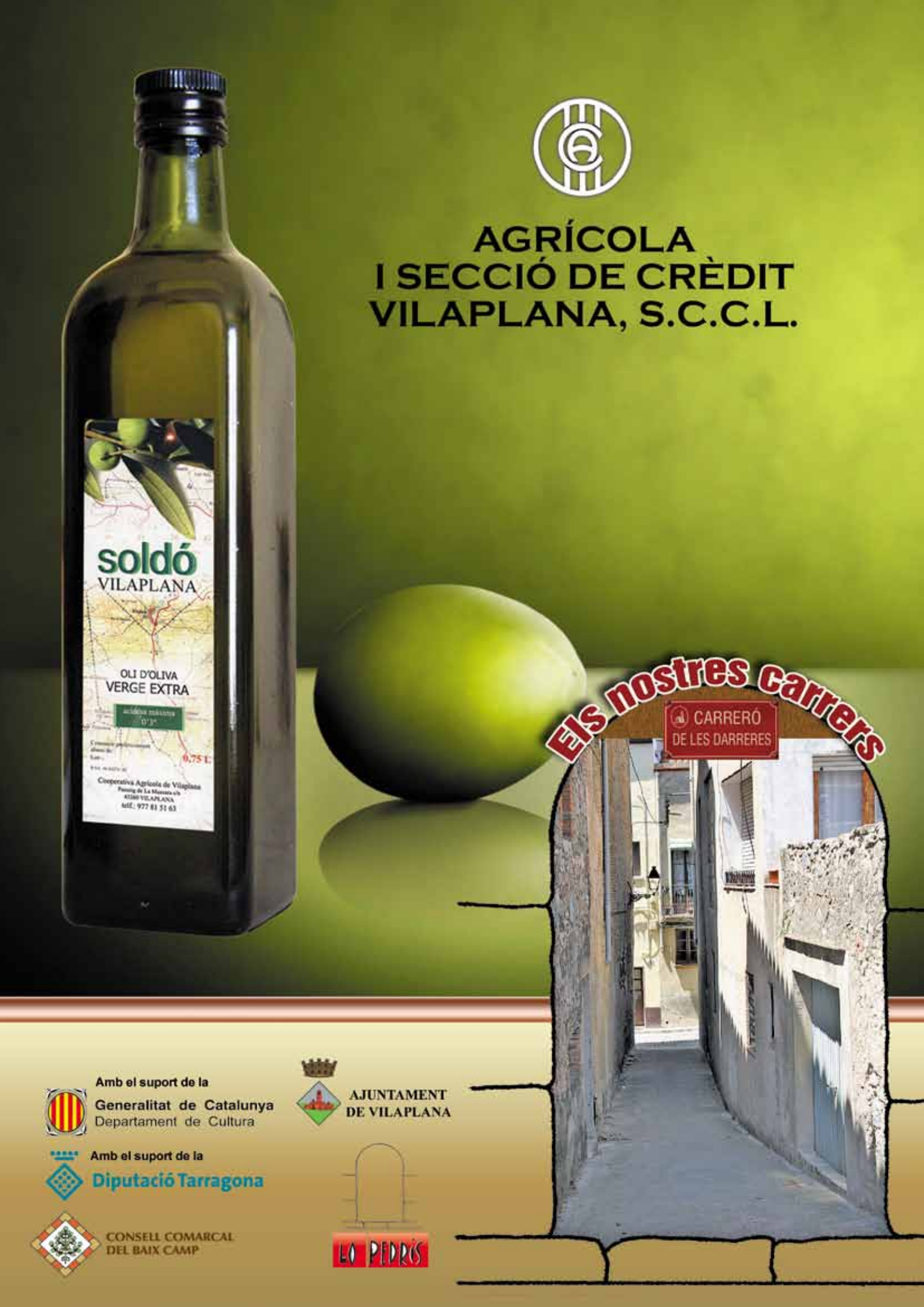
Puja la Festa de l'oli que organitza la Cooperativa Agrícola de Vilaplana. Aquesta festa és una bona oportunitat per degustar i promocionar l'oli nou ***Soldó*** com un producte de molta alta qualitat que s'elabora al nostre poble.

Autodefinit

▪ F. Mariné

XICOTA DE LA MUSSARA PUT COM UN BERNAT		SUPERFÍCIE DEL COS ... EN PAGAMENT		PER REVISAR EL COTXE FER EL NIU		MASCLE DE L'OCA PETIT PAPER D'UN FAMÓS ASE PETIT		DARRERA LA L AGÈNCIA CATALANA DE L'AIGUA		GRAS COM UN ... RIVAL FINS A LA MORT	
LÍQUID BUCAL ESTELLA LA LLENYA							DELS GOSSOS TIRA UN CABLE				
					COMPANYIA DE DISCOS NI ARBRES NI HERBES				QUE JÁ NO ÉS DEIXAR COM MORT		
QUIN MAL! CALDO			ESTRANYA MENYS DE DOS					EL QUE MANA ZERO			
				RETALLI EL BIGOTI AMB EL RIBOT SUC D'OLIVA							FACI UN BON PLAT
PUNT CARDINAL VA MOURE'S		EL MILLOR PREMI DESCENTRALITZAT PERO ENCARA NO INDEPENDENT						UNIO DE CONSUMIDORS DE CATALUNYA FOTRE'S DE CAP			
			HABITANT PRE-ROMÀ DE PARIS JOC DE ...							PRIMER NÚMERO PAÍS DE GRATACELS I PETRODÒLARS	
SANIS RODRIGO DE BANKIA						LLOC PER PLANTAR-HI FLORS BARRI XINO					
				TREP AL CAP MOLT AMIC DEL BLAS					UNITED NATIONS AIXEQUI EL VOL		
EN ... PETIT QUAN BALLA	... DE MONTSERRAT ESPERIT						LI ARRIBI UN MISSATGE PREGUNTA D'UN TEST				
			FÒSFOR BONICA BARCELONINA		CIUTAT DE LA SISSÍ AGÈNCIA ESPACIAL						... NEESON, ACTOR
ESCOLLIT PELS ÒSCARS LA MAMA PROTEGEIX								MALVAT MOLT DROPO			
				AVIAT, EN VILAPLANENC EL BRUIXOT						UN NOTA MUSICAL	
PRIMATS						XOPA D'AIGUA					
COMPLIR LA LLEI							ANTIGA TAILÀNDIA				

AGRÍCOLA
I SECCIÓ DE CRÈDIT
VILAPLANA, S.C.C.L.
soldó
VILAPLANA
OLI D'OLIVA
VERGE EXTRA
0,75 L
Cooperativa Agrícola de Vilaplana
Passeig de La Muntada s/n
43360 VILAPLANA
telf.: 977 81 51 63
Els nostres carrers
CARRERÓ
DE LES DARRERES
Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura
AJUNTAMENT
DE VILAPLANA
Amb el suport de la
Diputació Tarragona
CONSELL COMARCAL
DEL BAIX CAMP
LO PEDRÓS